

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

עיר שחזרה לה

ילדים ונכדים מספרים על הורי
היישוב היהודי בחברון, הרב משה
והרבנית מרים לוינגר ע"ה

שיר השרשרת
ריקה רזאל

המפְתָק הגדול
הרב אייל ורד

בלת"מ בטקס ההשבעה
רחלי טאוב בסיפור עלייה

מלכות,
להיות תולעת
רחל שירה אזרד

צאלה גז הי"ד
רובד חיים חדש
גלית ויזל-עמרני | רחלי מושקוביץ

בחוד החנית

יוסף יהודה חיראק הי"ד

"בזמן הצפירה זכיתי
לעמוד על הנמר
מעבר לגדר רצועת
עזה עם מדים ונשק
בהצלב, ולראות
מצד אחד את שכונת
דארג' תופח משוטחת
לחלוטין אחרי
שבועיים שהיינו
בה ופירקנו אותה,
ומצד שני את השדות
של נחל עוז וכפר
עזה פורחים ביופי
שיא ... !! הייתי
עם דמעות בעיניים
ומלא בהתרגשות
!... תודה לא-ל על
הזכות להיות חלק
מחוד החנית של העם
הזה!"

מה נשתנה מתן תורה תשפ"ה מכל שנה?
השנה בזכות 'יומי' נצליח לממש
את הקבלות וההחלטות!
נרשמת כבר?

הירשם עכשיו ופתח דף חדש
yomi.org.il

בלי אותיות קטנות. ללא עלות וללא התחייבות!
נרשמים באתר ולומדים בקלות!

יִוְמִי

בחיבובותא!

שלושה ימים נוראים היה תואר פניו של האדמו"ר עומד נגד עיניו והמילים שאמר נשמעות באוזניי, ובכל פעם שהיה פחד בא ומאיים ליפול עליי, נראתה לי דמותו

מסביב לו. שני חיילים צעירים היינו - דוב ואני. קרבנו אליו והחסידיים דוחקים אותנו מאן ומכאן, מטים אוזן לשמוע מה יאמר. עטף האדמו"ר את ידי בשתי ידיו כשהוא מלטף אותך בחום, הביט בי ואמר: תיפול עליהם אימתה ופחד, תיפול עליהם אימתה ופחד, עליהם - ולא עליכם. "יצאנו מלפניו. עלינו על האוטובוס, סבורים היינו שעוד כמה ימים נשוב. שלושה ימים נוראים היה תואר פניו של האדמו"ר עומד נגד עיניו והמילים שאמר נשמעות באוזניי, ובכל פעם שהיה פחד בא ומאיים ליפול עליי, נראתה לי דמותו כשהוא אומר "עליהם ולא עליכם, עליהם ולא עליכם", ושקטתי. עד ששמעתי - דוב נפל. באותה שעה לא נראתה לי עוד דמות הזקן.

"עברו ימים וחשבתי להגיע אל האדמו"ר ולספר לו מה עברנו, מה התפללתי ואיך שיוועתי ואיך נדרתי, ובכל פעם שהייתה המחשבה הזו עולה לפני, אמרתי לעצמי: והרי אחר שאשלים ישאל אותי האדמו"ר בקול רך: וחברך שהיה איתך אות לילה בקידוש לבנה? ואז אהיה מוכרח להשפיל את עיני ולומר לו: דב נפל, כמה צער אגרם לו לזקן... לא הלכתי. חזרתי לתלמודי. אחר כמה שנים לא יכולתי יותר, אמרתי: אלך, ומה שיהיה יהיה. נסעתי לבית וגן. פגשתי חסידים, שאלתי אותם על הרבי מאמשינוב. אמרו לי: לפני כמה שעות הסתלק האדמו"ר לבית עולמו..."

לגדל ש"ס ופוסקים

איזו הבנה יקרת ערך! לפעמים יש לנו איזה רצון לעשות משהו טוב עבור מישהו מבני המשפחה, ירד מהעבר או רב מהישיבה, מישהו שהיינו רוצים לשמת, ובא הסיפור הזה ומזכיר לנו לא להתמהמה.

במקביל, כדאי לראות את הרגישות הזו של הרב סבתו, כמה הרבי נגע בליבו. הוא הרגיש אותו לא רק כרבי שמחלק ברכות, הוא הרגיש שהלב שלו ממש היה עם החיילים. הברכה שהוא קיבל הייתה עבורו יותר מאשר ברכה להגנה ולשמירה, הוא הרגיש את החביבות והאהבה של אותו רבי זקן ומאיר שליוו אותו בזמן המלחמה וגם אחריה, עד שהוא נמנע מלבקר אותו כדי לא לצער אותו.

אגב, למרות שהנושא שלנו כרגע הוא האדמו"ר רבי מאיר ולא הרב סבתו, בכל זאת אי אפשר שלא להתעורר מהכתיבה של הרב סבתו, ובפרט בנקודה בה הוא חוזר היישר ממוראות המלחמה אל הישיבה ולספסל הלימוד, כמו שנאמר "לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעניי". כמו כן, כדאי להזכיר שאחד האדמו"רים החשובים בדורנו הוא הרבי מאמשינוב שליט"א, הנכד של רבי מאיר מצד בתו. בתקופת מלחמת העולם השנייה רבי מאיר היה בשנחאי, ואז נערך השידוך בין בתו לבין אחד מתלמידי ישיבת מיר, רבי חיים מיליקובסקי. באותם ימים, רבי חיים - כמו עוד מתלמידי ישיבת מיר - היה ללא זקן, והיו כאלה ששאלו את הרבי: איך אתה לוקח כזה חתן לכתך? בתגובה, הרבי אמר שלגדל זקן אפשר תוך כמה ימים, אבל לדעת ש"ס ופוסקים - זה אורך זמן רב יותר... ובאמת, מהשידוך הזה יצא נכד שכזה שכל מי ששמע עליו יודע שהוא פאר ישראל. על הרבי הנוכחי אפשר בהחלט לקרוא את הפסוק: "צהלי ורוני יושבת ציון כי גדול בקרבך קדוש ישראל". כמדומני שמי שמכיר קצת את הרבי יודע שזו לא הגזמה.

אביו של הרבי הנוכחי, כאמור, היה חתנו של האדמו"ר רבי מאיר, אבל אחרי שהוא נפטר הוא קיבל את התואר החדש - אביו של הרבי שליט"א. לפני שנים, באחד הימים הגעתי לקבלת קהל אצל האדמו"ר - באותה תקופה זה היה בשעות שלפנות בוקר - דפקתי בדלת, ואביו פתח אותה והכניס אותי בעצמו אל בנו האדמו"ר... אם להשתמש בלשון המשנה על זכותה של האמה - "אשרי יולדתו", הרי שביחס לרבי מאמשינוב אפשר בהחלט לומר: אשרי אביו ואימו שזכו להביא כזו נשמה לעולם, ואשרי האדמו"ר רבי מאיר מאמשינוב שהשאיר אחרינו נכד שכזה.

חברים יקרים, לחיים! יהי רצון שיהיו לנו היכולת והזכות מול כל מי שנפגוש - יחד עם כל ההסתרות והשיפוט הטבעי - לזכור את אמירתו של רבי מאיר "בין כך ובין כך אתם קרויים בנים" ואת האמירה של רשב"י "אנן בחביבותא תליא מילתא" - אגב, בעיניי חביב יותר לומר את המשפט הזה בארמית, ללא תרגום... ולהראות חביבות ואהבה למי שאנחנו פוגשים, ובמצבנו הנוכחי כאשר אחינו יוצאים ללחום לעזרת ישראל מיד צר, נקדיש לכל החיילים את אמירתו של הרבי: "תיפול עליהם אימתה ופחד" - עליהם ולא עליכם, ויהי רצון שתשרה שכינה גם באמירה הזו. לחיים לחיים.

שלום חברים. במוצאי שבת יחול יום השנה של האדמו"ר רבי מאיר מאמשינוב זצ"ל, סבו של הרבי הנוכחי, שאהבת ישראל וחביבות כלפי כל יהודי היו טבועות בליבו. אפשר לומר שהיחס שלו לכל אחד היה כמו שרבי מאיר - כשמו שלו - אומר בגמרא "בין כך ובין כך אתם קרויים בנים", לא משנה מה תעשו - אתם

הילדים שלי.

אם כבר, נוסף ונאמר שלאבא שלו קראו האדמו"ר רבי שמעון מאמשינוב, ואפשר לומר שבנו גם קיים את אמירתו המפורסמת של רבי שמעון בר יוחאי: "אנן בחביבותא תליא מילתא" - אנחנו תלויים באהבתנו, ובאמת החביבות שקרנה ממנו לכל יהודי שפגש הייתה מאפיין מיוחד שלו.

עליהם ולא עליכם

אני רוצה להקריא בפניכם קטע שכתב הרב חיים סבתו, בו הוא מספר על מה שהתרחש כשהיה עם חברו במחיצת האדמו"ר מאמשינוב במעמד קידוש לבנה במוצאי יום כיפור, עם פרוץ מלחמת יום כיפור.

"השעה הייתה קרוב לחצות הלילה, וחסידי אמשינוב מאחרים בתפילות היום הקדוש ומוסיפים הרבה מחול על הקודש. כשראיתי אותם שמחתי, כבר חשתי שהחמצתי החודש את ברכת הלכנה בניין. איפה עוד אמצא לי מניין בשעה כזו, ויותר שמחתי שזכרתי מאמר רבותינו שכל המברך את הלכנה בשמחה מובטח לו שלא יארע לו שום נזק בתוך החודש.

"עוד לא הספקתי לומר את הדברים לחברי דוב שהיה מהלך לצידו, עד שדחפו אותנו החסידים לתוך הרחבה: לכו לרבי ויברך אתכם. הובלנו אל הרבי, האדמו"ר הזקן מאמשינוב, וכל החסידים עומדים צפופים

פתוח לקהל הרחב
חידוד למשתתפות בגילאי 18-28

תכנית ערב במדרשת מעיינות

בית מדרש מקום האבן

ירושלים • מסמט יעבץ 4 • שני כ"ח אייר • 19:00

להרשמה חד פעמית:

יום ירושלים
והללו את ה' מקום האבן

הרב אמחיה אבן ישראל | התוועדות עם הרב זאביק הראל ושגיב בן נעים

נפר חב"ד • הרי"צ 2 • חמישי ב' סיון • 19:15

להרשמה חד פעמית:

והללו את ה' מקום האבן

ערב הכנה לשבועות עם צביקוש ורינת

מעיינות

ההרשמה למדרשה לשנת תשפ"ו בעיצומה

054-921-0131

מכללה ירושלים
איכות תורנית-אקדמית-חינוכית

מדרשת
אוריה
אור התורה במרכז

ליום זכור

יום ירושלים במכללה ירושלים
עם מדרשת אוריה
• לע"נ האחנכת ציפורה דהיר ז"ל •

יום שני | כ"ח באייר | 26.5 | רח' ברוך דובדבני 36

14:00 התוועדות

הרב יהושע שפירא & אברהם יצחק רוזנצוויג

9:30 התכנסות, קפה ומאפה

פרופ' עלי מרצבך, נשיא המכללה

הרב קובי דביר, ראש מדרשת יעלה

הרב ברוך סליי, ראש מדרשת אוריה

הרבנית עידית איצקוביץ

פנינה רותם, בתה של פועה שטיינר

מחברת הספר 'מתוך ההפיכה'

יום פתוח
במכללה ירושלים

יום ראשון
כ"ז אייר 25.5

הכניסה חופשית בהרשמה מראש באתר המדרשה | מספר המקומות מוגבל
לפרטים נוספים: יסכה 052-7710939

מדרשת אוריה, רח' הרימון 3 גבעת שמואל,
שילוב תואר B.ED במכללה ירושלים, מסלול אוריינת גבעת שמואל מסלול אורי ירושלים

תכנית ערב < ימי לימוד לנשים < תכנית שילוב לבנות שירות לאומי < קהילת סטודנטיות

אתרין נרוצה

ספירת העומר

רחל שירה אזרד

מלכות להיות כלום

מה תרצה להיות כשתהיה גדול? כל אחד חושב על משהו, או נזכר בשעשוע במשהו שרצה כשהיה ילד, אבל מי מאיתנו רוצה להיות... כלום?

דוד מלך ישראל, היה אמור לא להיוולד כלל. להיות נפל. אדם הראשון ראה את נשמתו המיוחדת ונתן לו שבעים שנה מחייו. וכך, דוד המלך, מלך ישראל שזוכה לבסס את מלכות ישראל בירושלים, שמלכותו לא תסוף מזרעו, מכיל בתוכו את הכוח הזה, של להיות איין. חיבור של כוחות לא הגיוניים כביכול - הקמת מלכות ישראל, "עדינו העצמי", נלחם וכובש, מיחל המקדש, כותב התהילים, המתעורר בחצות הליל לשורר ולהודות עם כינורו את געגוע השכינה. ועל כל אלה, מתעלה ההוויה המיוחדת - ואנכי תולעת ולא איש. דוד המלך, שלא היה אמור להיוולד, נשאר כל חייו בתודעה הזו: לא החזיק מעצמו כלום. ואנכי תולעת. איין לי מעצמי דבר. ועם זאת - מלך ישראל חי וקיים! איך הדברים האלה מתחברים בכלל ביחד?

ספירת המלכות, שמשויכת לדוד המלך, מחזיקה במהות של "לית לה מגרמה כלום". איין לה מעצמה כלום. היא רק כלי. כל מה שהתקבץ עד אליה מופיע בה. היא הכלי שלתוכו השפע מגיע, והיא זו שמעבירה

אותו הלאה. יש חיבור מיוחד בין היכולת להיות כלום ושום דבר, לדעת שאיננו, לבין היכולת להופיע גודל עצום בעולם הזה ממש. כשאנחנו לא עסוקים בעצמנו, אנחנו מפנים מקום למלך מלכי המלכים, שכוחו וגבורתו מלא עולם, וממילא כוחנו עולה ומתגלה ומתעצם לכבודו. זו המלכות. זה דוד המלך.

יש סיפור מופלא של רבי נחמן, על מלך שמוסר את המלוכה לבנו: מעשה: פעם אחת היה מלך, והיה לו בן יחיד, ורצה המלך למסור המלוכה לבנו בחייו. ועשה משהו גדול... והיו שם כל השרי מלוכה, וכל הדוכסים והשרים, והיו שמחים מאד על המשתה. וגם המדינה היו נהנים מזה שמוסר המלוכה לבנו בחייו, כי הוא כבוד גדול למלך. והיה שם שמחה גדולה מאד...

וכשנעשו שמחים מאד עמד המלך ואמר לבנו: היות שאני חווה בכוכבים, ואני רואה שאתה עתיד לירד מן המלוכה, ככן תראה שלא יהיה לך עצבות כשתרד מן המלוכה. רק תהיה בשמחה. וכשתהיה בשמחה - גם אני אהיה בשמחה. גם כשיהיה לך עצבות, אף על פי כן אני אהיה בשמחה על שאיין אתה מלך. כי אינך ראוי למלוכה, מאחר שאינך יכול להחזיק עצמך בשמחה כשאתה יורד מן המלוכה. אבל כשתהיה בשמחה - אזי אהיה בשמחה יתרה מאד.

(מתוך מעשה משבעה קבצנים)

כלים לאור

המלך, מלך מלכי המלכים, נותן לנו מלוכה. כל אחד ואחד מאיתנו מקבל מלוכה, חלקה שעליו לטפח ולתוכה למזוג מהאור שניתן לנו. אבל פעמים רבות אנחנו מתבלבלים, ובמקום להיות מרוכזים באור שניתן לנו, ביכולת להאיר, להשפיע, להיטיב - אנחנו עסוקים בחיצוניות. כמה יש לי, על מה אנחנו שולטים, מה תחת אחריותנו ומה לא. אבל המלוכה האמיתית, זו שניתנה לנו בשמחה ואהבת אינסוף מהבורא, היא היכולת לתת מהאור מתוך שמחה. לדעת שאנחנו מקבלים ומעניקים. בשכל רגע אנחנו יכולים לשאול את עצמנו - מה טוב אפשר להוסיף בעת הזאת? איין לנו אחיזה. דוד המלך, הוא המורה הגדול שלנו למלכות. איך עושים מה שיש מתוך כל מה שניתן לנו. להיות 'איש', זה להחזיק בדעות, רצונות, מחשבות. אבל יש רגע... שאנחנו מבקשים להיות תולעת. להיות כלום. רק להיות מוכנים בכל עת ורגע למלא את רצון המלך. מה בקשתך מאיתנו? ותעש.

ספירת המלכות היא החיבור לעולם הזה. בעולם הזה אנחנו לא רק רעיונות. אנחנו מלאי שמחה על כל רצון טוב שמתגשם. על כל מעשה שנעשה, על כל אור שזוכים להאיר.

ולא, זה לא שלנו, כי מה אנחנו? כלום (שנוכה!). דווקא היכולת לשחרר את הכבוד המדומה, את ה'איש' שאנחנו רוצים להיות... להיות כמו דוד - בהיותו מלך על ישראל, רוקד ומכרכר בכל עז לפני הארון. הוא לא מחזיק מעצמו. הוא לא 'מלך', הוא 'מלך ישראל' - הוא כלי לאור. "והייתי שפל בעיניי".

שבוע המלכות הוא גם השבוע האחרון לפני מתן תורה. מי יכול שתורה תשכון בקרבו? רק מי שמוכן להיות כלום. שלא עושה מעצמו עסק. שממית עצמו באהלה של תורה. שמוכן לא להיות כדי להתמלא בעוצמות חיים שלא-לנו. הכוונה כמובן היא לא לזלזל בעצמנו... דוד היה מלך ישראל, הוא ידע את יכולותיו. אבל דווקא מתוך זה, יש בנו כוחות, ויכולות, ורצונות, אבל הם כלי לאור. הם המלכות. הם נועדו למטרה אחת טובה ויקרה - להאיר ולגלות ולספר את כבוד ה'.

וכשאנחנו זוכרים את זה, אנחנו לא מתעסקים בכותרת החיצונית, אנחנו עסוקים רק להשיש את הכלי שאנו, את המלכות שבנו, שתוכל לספר - מלכותך מלכות כל עולמים. וגם בנו, ודרכנו, בכל מעשינו, ומתוכנו - תאיר ארץ מכבודך.

שוֹבֵי - לימוד שבועי לנשים
rachelgood13@gmail.com

יום ראיונות מרובי ביום רביעי א' סיוון

להקיא. להבין. לדעת

כולל ש"ס בישיבת קדומים

התכנית מיועדת לאברכים רציניים משיעור ו' ומעלה שלמדו עיון ישיבתי בשנים האחרונות וכחלק מכן מעוניינים לקנות את ידיעת הש"ס בהיקף

 <p>הלימוד יתקיים במשך שלושה סדרים ביום, מתוך דקות בתורה ואחריות עמוקה לקנינה</p>	 <p>יקדש זמן מורו יום להקפת ספרי האמונה של רבותינו הראשונים</p>	 <p>זמנים לחזרות יהיו מובנים בתכנית, ובסיום כל תקופת לימוד יתקיימו מבחנים מסכמים</p>	 <p>התכנית תכלול לימוד שלושה דפי גמ' ביום, במסגרת להקיא את הש"ס תוך שלושה שנים</p>
--	--	---	---

התוכנית תחל בעז"ה לקראת שנת תשפ"ו / מלגות נאות / מגורים במחירים נוחים בקרבת הישיבה / עזרה במציאת עבודה לנשים / קהילה תורנית וחמה / מנתנה בראיון אישי

לפרטים: יהודה 052-3115573

מצדיעים למילואימניקים!

חבילת ההטבות המשודרגת למשרתי המילואים

אי שלשרת - לקבל!

מענקים כספיים

הכרה כלכלית משמעותית
מענק מיוחד בנוסף
למשכורת
בהמשך להטבות הקודמות

מענקי מפקדים

הוקרה לאחריות
הפיקודית המיוחדת
עד 20,000 ש"ח למפקדים

נקודות זיכוי במס

עד 4 נקודות זכות
לשנת המס 2026
כ-1,000 ש"ח תוספת לשכר נטו

ארנק דיגיטלי

עד 5,000 ש"ח
עבור שירותים
ממשלתיים ופנאי

הטבות דיור

קדימות בהגרות
דירה בהנחה
ועד 150,000 ש"ח הנחה
בקרצעות לבנייה עצמית

השתתפות בקייטנות

עד 2,000 ש"ח
למשפחות לוחמים

חיילים משוחררים

1,000 ש"ח מענק
והארכת זכויות

סיוע למעסיקים

מענקים וסיוע
למעסיקי מילואימניקים

סל ההטבות החדשות של משרד האוצר למילואימניקים
לכלל ההטבות סרקו את הברקוד <

טוב להודות, אבל איך?

מזדחל אליי אפילו חשש - אולי כשאנחנו לא מודים מספיק על הנס, זה מקטרג עלינו. אולי זה לא עושה חשק להיחלץ לעזרתנו שוב... התחושה הזו מופרת לי גם ממקרים פרטיים: בדיקה רפואית מלחיצה שלבסוף יוצאת תקינה, דאגה גדולה שמסתיימת בהודעת הרגעה... תמיד לצד ההודיה מצטרפת להציק לי אשמה: אני פשוט לא יכולה להודות מספיק! זה לא בסדר, מה עושים!

ורק לאחרונה - אחרי הנס בנתב"ג והדמיון מה עלול היה לקרות באותו יום - האירה לי מחשבה חדשה: אולי באמת אי אפשר להודות מספיק. אולי ה' בכלל לא מצפה ממני להודות מספיק, לאחוז בהודיה באותם עוצמה ואורך זמן שבהם הייתי אוהזת בכאב אם חלילה היה מתמשש. יכול להיות שזה ממש מובנה: אין אנחנו מספיקין. אולי יש דרך אחרת?

כאמא, איך הייתי רוצה שהילדים שלי יודו לי אם זינקתי לתפוס אותם באמצע נפילה ומנעתי מהם פציעה ותפרים? (במקרה הזה גם מנעתי מעצמי בהלה, דאגה, וערב ב'טרם... מה שגורם לי לחשוב: כשה' מציל אותנו הוא מונע כאב גם מעצמו!)

האם הייתי רוצה שמעכשיו עד סוף הימים יעמדו מולי ולא יפסיקו לצאת מגדרם באמירת 'אמא, תודה, אמא, תודה'? האמת היא שרק הדמיון הזה עושה לי תחושה לא נעימה, של אסירות תודה במובן הלא-טוב של הביטוי - כלא שתובע ממך לרדת על ברכיך כדי שהתודה תמלא סוף סוף את המכסה הראויה...

הייתי רוצה שהילדים שלי ירימו אליי עיניים מודות, ואראה בהן את מה שרציתי להעניק להם: אולי לא רק הודיה, אלא הודאה - הכרה בכך שאני איתם. ידיעה שאני אוהבת אותם. הבנה שהם חשובים לי, שאצא מעצמי כדי להיטיב איתם, אמון שהם תמיד במחשבותי ושכל רצוני רק בטובתם.

במחשבה נוספת, זה נכון גם כלפי בעלי (לקח לי כמה שנים להבין את זה): ממש לא כיף לו כשאני מרגישה מיוסרת-תודה, הוא פשוט רוצה לראות אותי פורחת, רוקדת וחיה.

הולך ומתיישב לי על הלב שזה מה שה' ישמח לקבל ממני כתודה: שאקום מכל נס כזה מביטה למעלה, מתחזקת בידיעה שהוא אוהב איתי ונמצא איתי כל הזמן, ממשיכה משם בתחושה שהוא לא מפסיק ללוות אותי ולדאוג לי. אני רוצה שהברכה שהוא מריק עלינו בלי די תוביל אותי לחיים שיש בהם יותר אמונה בו, יותר שמחה - זה כנראה יהווה את התודה נטולת המידה שמגיעה לו מאיתנו, שתשמח אותו באמת.

תוך כדי עבודה על הטור הזה, בין כתיבת פסקה למשנה, אני רואה את תמונת שולחן העבודה שלי. הלב מתמלא בהודיה על המתנות האינסופיות שאני רואה בה: בעלי - הזכייה שלי, ושלושת המתוקים משמחי הלב שלנו, כ"י. ואני מוצאת את עצמי אומרת לה' "תודה, תודה, תודה", ויחד עם התרחבות הלב מזהה במקביל גם את הלחץ: אני לא באמת יכולה להודות לו על גודל הטוב שהוא מרעיף עליי!

ונזכרת: אבא שלי פשוט ישמח שאשמח. שארגיש אותו איתי. שאאמין שהמבט שלו טוב אליי. שאעבוד אותו בשמחה ובטוב לבב מרוב כול.

כדאי שאכתוב את הרעיון הזה מהר, כי תכף יהיו לי דוגמאות חדשות. בעצם, אין שום סיבה שאכתוב אותו מהר, כי תכף יהיו לי דוגמאות חדשות...

בשנה-וחצי האחרונות זה קורה לעתים קרובות: נס פגיעת הטיל בנתב"ג, האוטובוסים שהתפוצצו ריקים בשעת לילה (זוכרים?), ליל הטילים מאיראן, ואפילו הנס האיום והנורא בעיצומו של שמחת תורה תשפ"ד - שיתר אויבנו לא השכילו להצטרף למתקפת הפתע ולחסל חלילה את מדינת ישראל ביום אחד.

אני מנסה להתחיל לדמיין מה היה קורה אילו, ונלפתת. עשרות/ מאות/ אלפי הרוגים ויותר - זה מה שיכולנו לחוות בכל אחד מהמקרים האלה! ובכולם (חוץ מביום הטבח כמובן) במקום לקום ליום בלהות - קמנו לעוד נס, ששכחנו כעבור זמן קצר... התרגלנו שה' מסך לנו באברתו, שהצלה מפח יקוש היא חלק מהשגרה.

ותמיד זה אוכל אותי: אנחנו לא מודים מספיק. אני לא מודה מספיק. נכון, אני נושאת עיניים לה' ומתפעלת ומזמרת לתודה, אבל ממש לא בכמות ובעוצמה התואמים לגודל ההצלה.

הרי אם חלילה הייתה מגיעה אלינו בשורה על המוני הרוגים - 'כמות' הרגש השלילי שהיה מתעורר בנו הייתה גדולה בהרבה מכמות הרגש החיובי במקרה שהבשורה נחסכת מאיתנו. כנ"ל לגבי אורך הזמן שהאירוע מלווה אותנו. אי אפשר להתחיל להשוות את העוצמה ואת הממשך בתחושת מכה ובתחושת הצלה.

ראש חודש סיון חגן של נשים

בסדר

Musical Woman's Hallel

הלל מוזיקאלי

Ricka Razel & daughters

עם ריקה רזאל והבנות

מתפללות ושרות הלל של סיון

למען החיילים, החטופים, הפצועים וכל עם ישראל

דברי חיזוק: סיון רזה מאיר

הספר החדש של סיון "ברכות הטהרה" ימכר בהנחה ועם הקדשה

11:00 כניסה: 30 ש"ח

בית הכנסת המרכזי ישורון קנינת נ'ורנ' 44 ירושלים Yeshurun Shul- King George 44

יום רביעי א' סיון 28.05.25

מאחים: מתפללים על חטוף? כדאי שמשפחתו גם תדע שאתם איתה. אני מציעה לכתוב להם אישית - בקשו ממני (בהודעה) להשיג לכם מס' טל': 054-6580146

השבוע זה
קורה!

להגריל תורה ולהאדירה

בראש סתיו BOPO

נכנסים עכשיו להגרלה על ספר תורה מהודר
כולל תהלוכה מכוארת ועוד עשרות פרסים יוקרתיים

וזוכים גם לקיים מצוות פדיון שבויים בהידור

זריזין מגרילים

ועוד 5 פרסים

כל אחד בשווי של

₪ 10,000

פרס ראשון

₪ 100,000

ההשתתפות חינם למצטרפים להגרלת הס"ת עד א' סיון 28/5

יד לאחים
לא מוותרים על אף יהודי

חייגו עכשיו: *9234

אפשר להצטרף להגרלה גם ב: www.yadleachim.co.il או סרקו

כל הכנסות ההגרלה קודש למצוות פדיון שבויים והצלת בנות ישראל

הגרלת ס"ת תתקיים בע"ה ביום שישי ג' סיון תשפ"ה 30/5/25 והגרלת הביניים תיערך ביום רביעי א' סיון 28/5 | ניתן לתרום מכספי מעשר התרומות מוכרות לצרכי מס | ההגרלה בפיקוח ר"ח

בנוסף תקבלו ללא הגרלה
2 מתנות ייחודיות
שיפארו את שולחן השבת

ככה זה כשאוהבים

נבחרת כדורסל, יציאות עם חברים, זמן מסך, קצת זמן שקט לעצמי, פשוט אין לי זמן לתת להם.

אבל אל תראו אותי ככה, גם אני מבין שהם צריכים קצת קשר, לכן בערך פעם בשבוע אני ממש משתדל להתקשר, ומנסה להיות בבית בערך פעם בחודש, אתם יודעים – יש שבתות ישיבה, שבתות חברים וכאלה".
יעל ונדב החליפו מבטים. מיד הבנתי מה הם חושבים על מה שאמרתי, אבל היה להם מספיק שכל לא להגיד כלום, השיחה פשוט המשיכה הלאה.

השנה קיבלנו את הר"מ הכי יצור בישיבה, הרב גבי. שלא תחשבו, הוא תותח על, אבל יש לו יציאות מוזרות בטירוף. עכשיו הוא חילק דפים ועטים, מה שאומר שצפויה לנו משימת כתיבה, אוי לא.

"בכותרת תכתבו בבקשה שם של מישהו שאתם אוהבים. חלקו את הדף לשניים, בחלק הראשון אתם כותבים על מה אתם מוותרים בקשר עם מי שבחרתם, בחלק השני אתם כותבים על מה הוא מוותר. קחו את הזמן ותנסו לענות הכי ברצינות שאתם יכולים".

לא בעיה, משימה קלילה ולא מורכבת, שתי דקות ואני בהפסקת קפה עד שכולם מסיימים. הכי פשוט לקחת את אמא, והמשימה לא קשה כי מדובר בשניים שלושה דברים וזהו. משתדל להתקשר פעם בשבוע למרות שאמא חופרת בטלפון, חוזר הביתה בערך פעם בחודש למרות שיש לי מלא דברים לעשות מחוץ לבית, ואם אני בבית אני משתדל לעזור למרות שממש לא בא לי בטוב להיות סוג של עבד מודרני כזה.

זהו, כמו שחשבת, פשוט וקליל. עכשיו נשאר לעשות את הצד של אמא שתי דקות וזהו.

היא לא מתקשרת כל יום למרות שהיא הייתה רוצה, היא משחררת לי שבתות וכאלה מחוץ לבית אפילו שהיא מאוד מתגעגעת, היא מכבסת, מבשלת ואופה בכל שעה ביום ובלילה, קונה לי בגדים בלעדיי, מגיעה לאסיפות הורים ופגישות עם הרב גבי כשצריך שעתיים נסיעה לכל כיוון, היא חופרת הרבה פחות ממה שהיא הייתה רוצה, היא משקיעה המון זמן בחשיבה ובתפילות עליי, היא משחררת לי כסף גם לדברים שהיא פחות שמחה בהם, כשאני בבית היא לא מעירה לי על תפילות ולימוד, היא מחפה עליי שאני עושה פאשלות בישיבה.

וואו, הרשימה לא נגמרת, זה נראה שאמא שלי לא מפסיקה לוותר על עצמה בשבילי. ממש משפיל לראות את הפער בין שני החלקים של הדף. "נראה שכמעט כולם סיימו, יש למישהו תובנות?"

יש. בטח שיש. נראה לי שאני אשמור אותן לעצמי, יותר טוב ככה – לחסוך בושות.

"תראו, אני לא נביא או משהו, אבל תחושת בטן אומרת לי שיכול להיות ששני החלקים של הדף לא לגמרי מאוזנים. נראה לי שהכי טוב לתת לכם להתבשל לבד עם המסקנות".
תודה.

"בכל זאת, תובנה חשובה ברשותכם.

איך הדף שלכם היה נראה אם בכותרת הייתם רושמים ה' יתברך? את כל האינסופיות שלו ה' יתברך כאילו הזיז הצידה, והכניס את אורו לגבול שהולך ומצטמצם עד אלינו. אל תתבלבלו, התכלית של הצמצום הדרמטי הזה היא לא מלאכים שרפים אופנים וחיות הקודש, התכלית היא אנחנו – אהוביו. ה' יתברך הגביל וצמצם את האינסופיות שלו באינספור צמצומים כדי שבסוף הדרך יהיה יהודי שיתמודד עם הנפש הבהמית שלו, ינצח אותה כשהוא מצליח, ויאיר את אור ה' בעולם – איזו זכות.

זה החלק של ה' יתברך – לצמצם את עצמו מרוב אהבה אלינו. עכשיו תחשבו לבד מה צריך להיות רשום בחלק שלנו".

"יוני, אתה מגיע הביתה לשבת?"
"לא נראה לי, יש שבת חברים אצל ברידר".
"אבל לא ראינו אותך כמעט חודש".
"בסדר, אמא, אני אחשוב על זה, בדיוק מתחיל כאן משהו."
ביי".

"מה אומר יוני, אתה איתנו בשבת?"

"וואי, אחי, אני מה זה בעניין, אבל אמא שלי חופרת לי שהיא רוצה לראות אותי בבית השבת".

"בעיה, ועוד יותר בעיה היא שאתה הבכור. אצלי האחים שלי כבר חינוכו את אמא שלי, היא יודעת שאין עם מי לדבר ומוותרת מראש".
איזה כיף לדובי, הוא הכי קטן בבית ועושה מה שבא לו. תוסיפו לזה את העובדה שההורים שלו כבר מזמן סבא וסבתא, ואין להם כוח לריב איתו על כל דבר. וחוצמזה שגם לפני זה, עם האחים הגדולים שלו, הם היו די סבבה.

ההורים שלי חופרים רצח, לא מפסיקים לנדנד לי על כל דבר: "איפה היית? מה עשית? עם מי אתה מסתובב?" והכי גרוע זה שאני צריך לעשות בשבילם כל מיני דברים כמו להגיע הביתה שבתות, לעזור בבית לפני שאני יוצא לחברים, לדבר איתם בטלפון מדי פעם ועוד מלא דברים מציקים. תכלס, ברור שאני אוהב אותם, אבל חאלס, שישחררו.

"נו, איך האחייך המתבגר שלי מרגיש?"

יעל היא האחות הקטנה של אמא, והפער בנינו הוא רק ארבע שנים, ככה שהיא תמיד הייתה סוג של אחות גדולה. מאז החתונה עם נדב הבית שלהם הפך להיות בית שני בשבילי, שניהם מבינים עניין וממש זורמים בקטע טוב, מה שאומר שאפשר לדבר איתם על הכל. "את יודעת, סוף שמינית, חוץ מבגרויות כולם כבר ירדו לנו מהוריד".
"אתה נראה ממש מאושר".

"כן... כולם ירדו לי מהוריד חוץ מההורים שלי".

"נשמע מתסכל, למרות שמהיכרות שלי עם הנפשות הפועלות אני לא ממש מופתעת".

"מה כוללת הרשימה המחייבת?"
נדב הגיש לכולנו קפה והתיישב על הכורסה.

"ביקורים בבית, טלפונים, שבתות, עזרה בבית, חפירות. זה נראה שהם שכחו שאני מתחיל ישיבת הסדר באלול, ועוד שנתיים מתגייס. בקיצור, הם חושבים שאני בגיל של רונרון". רונרון הוא האח החנון והמעצב שלי שמסיים חמישית. מה שמעצבן באמת זה שהוא כל מה שאני לא, ילד טוב וממושמע כזה, גאוה של כל אמא.

"ואלה דרישות כל-כך מוגזמות?" נדב ערכב את הקפה ובחן אותי במבט שלו.
"לא, האמת היא שהדרישות שלהם די סבירות".

"אז מה מעצבן אותך?" יעל ניסתה להבין.

לא עניתי מיד, לקחתי שני שלוקים מהקפה, מסדר לעצמי את המחשבות.

"מה שבאמת מעצבן זו התחושה שהם רוצים שאני אשים אותם במקום הראשון ואוותר על כל מיני דברים בשבילם. אם היה לי זמן הייתי עושה כמעט הכל בכיף, אבל הלו"ז שלי צפוף פחד: לימודים,

פָּצְחוּ רִנְנוּ יַחְדוּ חֲרִבוֹת יְרוּשָׁלַם
כִּי נַחֵם ה' עַמּוֹ גְּאֵל יְרוּשָׁלַם (ישעיהו נ"ב)

”

”

”

תפילת תלמידי הישיבות ביום ירושלים

תפילת שחרית

בהלל והודאה ברוב עם ברחבת הכותל

בהשתתפות

ישיבות ההסדר והישיבות הגבוהות, רבניהן ותלמידיהן

בסיום התפילה

ריקוד משותף של רבנן ותלמידיהן

**יום שני
כ"ח באייר תשפ"ה**

7:30

ברחבת הכותל

התפילה תועבר גם בשידור חי בערוץ 7 | הציבור הרחב מוזמן

מוזמנים להצטרף למגוון שיעורים ליום ירושלים החל מיום ראשון בערב בישיבת הכותל. לרשימת השיעורים <

שורות לנשמת התאומה

גלית ויזל-עמרני כותבת לצאלה גז הי"ד

בעקבותייך... התייעצתי איתך המון לפני שהתחלתי ללמוד, איפה כדאי ולמה. בסוף מצאתי את עצמי לומדת את התואר שלך, איפה שאת למדת, חולמת לעשות מה שאת עשית. לעזור לנשים.

כשאלקנה נהרג, היו רגעים שהסתגרת בחדר, היו יותר מדי אנשים ופחות מדי זמן לעכל. אני זוכרת את הרגע שאת נכנסת פנימה אל החדר בלי לשאול. כמה התחבקנו ובכינו. דיברנו על הקשר בינינו, וביקשתי ממך שתעזרי לי לא להתרחק.

לא הצלחתי. התרחקתי.

היה לי יותר מדי עמוס ויותר מדי מציף.

ואז גיסתי שלחה לי את ההודעה עם התמונה שלך

ועם ההודעה שנהרגת.

הרגשתי כאילו שוב מודיעים לי שאלקנה נהרג – חולשה מטורפת ברגליים, פחד להתעלף. התיישבתי מיד, הנחתי יד על הלב, וכמו שבטח תמיד הדרכת את המטופלות שלך – התרכזתי בנשימה. רק לנשום, רק לנשום, לא לאבד הכרה...

איך זה יכול להיות? מה ה' יתברך עושה?

צאלה?? באמת?

נכנסתי להלם אמיתי, שכבתי במיטה ורק בכיתי, ניסיתי לעכל. ואז נזכרתי בחיוך שלך, צולי. ונזכרתי בצוואה של אלקנה, והתבאסתי שלא כתבת מכתב לפני שעזבת את העולם. אבל בעצם, ברור לי מה

כתוב במכתב שלך. כתוב שם "תשמרו על החיוך שלי, תסתכלו על הטוב שבחיים, כמו שאני תמיד השתדלתי לעשות".

רחמים, בעלי, החליט שיוצאים לטבע, שם אמרתי לו שאני חייבת לעשות משהו. החלטנו שפותחים קבוצה זוגית - "חצי הכוס המלאה לע"ג צאלה". פרסמתי את היוזמה שלנו בסטטוס ואז התחיל מבול של הודעות של אנשים שרוצים להצטרף. אחרי התייעצות, החלטנו לפרסם את הקישור. תוך יום אחד הקבוצה התמלאה והכילה מעל אלף איש שכותבים וקוראים את הטוב שבחיים. בגלל הביקוש פתחנו עוד אחת. אמא שלך גם הצטרפה ואיזו זכות זו. ועכשיו צולי, יש פה בעולם מעל אלף איש שממשיכים את החיוך שלך, ולזכרך מסתכלים על חצי הכוס המלאה.

יהי זכרך ברוך, אחותי האהובה, נשמה תאומה שלי.

צאלה,

עד שהמילים לא יצאו אל הרף כנראה שהלב לא יירגע, וכמה הוא מחפש להירגע...

אז טוב שביקשו ממני לכתוב עלייך, עלינו.

המפגש הראשון שלנו היה בחדר ההלבשה לפני הכניסה לסטודיו. למדת במחזור מתחתי במכללת אורות. בתקופה ההיא הייתי הרבה יותר סגורה, הייתה לי את קבוצת החברות המצומצמת שלי והיא הספיקה לי. אבל אז ראיתי את החיוך שלך, החיוך הבאמת נצחי שלך, שלא יורד מהפנים. ואז גיליתי שאת גרושה, והחיוך הזה שלך עוד יותר סקרן אותי ומשך אותי. אני זוכרת שאמרתי לעצמי - אני חייבת להיות חברה שלה! הנשמה שלי נמשכה לשלך, אבל לא העזתי לעשות את הצעד. את יזמת את

החברות בינינו. כל הזמן התפלאנו כמה אנחנו דומות מבפנים, כל הזמן אמרנו אחת לשנייה שאנחנו נשמות תאומות.

כשיצאתי עם אלקנה שיתפתי אותך, וכשהחלטנו להתחתן שמחת כל כך, עזרת לנו לארגן את החתונה, ואחרי שהתחתנו ביקרת אותנו הרבה בבית שהקמנו. כשנולדו הילדים, אפילו הגענו יחד לבית של ההורים שלך בגבעת זאב. היינו חברות נפש.

באיזשהו שלב הקשר שלנו קצת התרחק, כל אחת המשיכה במסלול שלה. את המשכת בקצב מסחרר מיד ללימודי תואר שני לטיפול בתנועה, השתלמת עוד ועוד בלימודי המשך, הסתכלתי עלייך בהערצה כל השנים, ואז החלטתי לקפוץ למים ולהתחיל גם

מה את/ה יודעת על השקעה נדל"נית בדימונה?

נעם נכסים

אמינות. מקצועיות.

העיר דימונה בתנופה כלכלית חברתית וחיונית שלא נראתה כמוה מאז היווסדה. חברות הייטק, אנשי קבע ועוד רבים קבעו בה את מגורם.

בעיר הזדמנויות השקעה רבות עם אחוזי תשואה מהגבוהים ביותר.

במשרדנו מגוון דירות, בתים, קרקעות, מבנים מסחריים והזדמנויות השקעה מיוחדות.

התקשרו ותופתעו: 052-4538062

להצטרפות לקבוצת 'חצי הכוס המלאה' סרקו את הברקוד

הרב יהושע אודרברג

שירים אָאָרָג

'מה עניין שמיטה אצל הר סיני?
מה פשר ההלכות המנוגדות
בשמיטה?
מה יכולה השמיטה ללמד על שאר
המצוות?
ומדוע התורה ניתנה בהר נמוך ולא
בעמק?

שְׁמִטָּה כְּאֵב טְפוּם

עַל הַצֵּד הָאֶחָד
הַכֵּל מְפָקֵד
עוֹלָה אֶל עַל
שׁוּם דְּבָר אֵינוֹ שְׁלֵף
עוֹצֵם עֵינַיָךְ עַל מָה שֶׁעוֹלָה בַּגּוֹרֵל
גַּם אִם לָקַחְתָּ אֶחָד שְׂאִינוֹ אוֹהֶבְךָ
בְּזֶה תְּבִיעַ הַתְּנַתְּקוֹתָךְ

עַל הַצֵּד הַשֵּׁנִי
הַנֶּךָ מְקַיֵּם הָאֶדְמָה
מְשַׁקֵּה וְשׁוֹמֵר
חֲלִילָה שֶׁהִגְנָה וְהִפְרָדָס
מִן הָעוֹלָם לֹא יִהְיֶה עוֹבֵר
וּבְזֶה תְּבִיעַ חֲבוּרְךָ

צְדָדִים אֵלוֹ יִלְמְדוּ עַל הַתּוֹרָה
בְּכֹל מְצוּהַ יֵשׁ שְׁנֵי צְדָדִים
לְהַבִּיעַ הַכּוֹנֵנָה

מִתְּדַן נִתְּקַן וְהַפְּקֵד
מִנְּגֵד חֲבוּר וּבִקְרָקַע לְהִשְׁאָר

לְכֵן בְּהַר סִינַי
לֹא גְבוּהָ, לֹא נְמוּךְ
בְּעִנְיָה

"מֵה' כָּל הַכּוֹחַ שְׁבִי"
וּמֵאֵינֶךָ מְגַבֵּיר הוּא הַלּוֹךְ
לְקַבֵּל בְּגִאּוֹהַ

אֶת הָאֲחֵרִיּוֹת וְהַתְּפָקִיד שֶׁנִּשְׁטְלָה נִשְׁמָתִי

נואבים בדרך ללידה

רחלי מושקוביץ

הרצח של צאלה לפת אותי בבטן.
אמת, אנחנו בתוך מלחמה כבר למעלה משנה וחצי. אמת, פיגועים
לא חסרו כאן, והלוויות ואזכרות והנצחות ואוהלי שבעה.
אבל הרצח של צאלה לפת אותי בבטן, אחרת. הכאב שלי נהם את
הבכי ממעמקי הבטן והרחם.

היולדת שבי זעקה איתה, עם היולדת שהיא.
המוות והחיים התערבבו זה בזה ממרחק אפס.
דלתות היכל הנשמות נעו על צירן, מלאכי עולם הזה ועולם הבא
התרוצצו על הסולם, מי הולך, מי בא, מי נשאר. נצחו אראלים וזכו
בצאלה, נצחו החיים וזכינו בחננאל וברביד חיים התינוק.
נאמר בכנות, תקופה ארוכה של מלחמה ואבדות יכולה להקשות
חושים, לטשטש את היכולת לכאוב. הלב שלא יכול לעמוד בעומס
הצער סוגר לפעמים את הדלת, שהכאב לא יכריע את האיזון הדק,
השברירי, שלא יבקע את הקרום הדק שהלב הצליח לעטות עליו מאז
הפעם האחרונה שנשבר.

ובכל זאת משהו ברצח הזה לא השאיר מישהו אדיש. אישה בדרך
ללידה היא ריכוז החיים, היא תמצית סוד ריבוי הטוב. וריכוז החיים
והטוב פוגש באבחה חדה את תמצית הרוע. אין פער גדול מזה. אישה
שנרצחת בדרך ללידה זה לא נורמלי. הכאב בימים האלה הוא לא
נורמלי, גם הנסים והפלאות שאנחנו מוקפים בהם במלחמה הזו הם
לא נורמליים. אנחנו מיטלטלים בתהומות ופסגות ששום דבר בהן
הוא לא נורמלי. ימים אחרים מכל מה שידענו.

הטלטלה הזו יצרה זעקה גדולה מול הארץ ומול שמיא. זעקת נשים,
זעקת האימהות כולן, זעקת דור שנגאל ומבקש כוח לצלוח את הדרך.
לא הכרתי את צאלה בחייה, לא זכיתי. את הדמות שלה פגשתי
רק אחרי שנלקחה מאיתנו, בסרטונים מלאי החיים, בעין הטובה
המאירה שלה, בידע המחזק שהיא ביקשה לתת, ברצון שלה להיטיב
את העולם הזה.

האור שלה ממשיך לפעום כאן, מרחיב מעגלים של אור, של חיים
מתוך השבר, חיים גדולים יותר.

בהלוויה של צאלה עמדה בין המלווים הרבים קבוצה שבלטה
בבגדיה. מיילדות רבות מכל הארץ הגיעו במדי עבודתן, עומדות
בבגדים שראו חיים חדשים רבים המגיעים לעולם, שראו דמים רבים,
דמי חיים. ולפני ריבונו של עולם נאספו דמים רבים: דמי לידה ודמי
ברית ודמי חיים ודמי הארץ הטובה הזו. מיילדות שמיילדות את
המציאות כולה בתוך ימים סוערים. הנוכחות שלהן במדי הקודש
שלהן סיפרה את הסיפור הגדול יותר. אנחנו עם נולד, עם יולד חיים.
חבלי הבראשית שלנו כעם הופקדו בידי שתי מיילדות, שלא יראו את
הרוע ואת החושך, שלא יראו את החידלון ובחרו לחיות ולהתחיות.
וצבא של נשים צובאות שלא פחדו מהכאב, הבינו שאלו לא כאבי
גסיסה אלא כאבי לידה חדשה. קומה חדשה. ידעו שהכוח הגרעיני
של החיים ניצח הכל.

בבקשה תקראו את המילים הבאות לאט: אנחנו ממשיכים את
צאלה. כולנו נוסעים ללידה גדולה יותר מכל מה שאנחנו יכולים
להבין. דורות לפנינו נשאו צירים בדרך, אנחנו נוסעים עם צירי לחץ.
נושמים ונושפים, ונעים, כל הזמן נעים קדימה.

אנחנו טובים, טובים מאוד. עשינו דרך מופלאה, העם הזה גדל
לגובה ולעומק כמו שרק דור גאולה יכול לנוע. גודל הכאב כגודל
החיים שהולכים לבקוע. רובד חיים חדש.

ירושלים של זהב ושל כומתה אדומה

כל ההורים היקרים והמשפחות של החיילים שבאו לטקס המרגש הזה. נמצאים כאן גם ההורים שלי שאני אוהב ומעריך מאוד מאוד. אני רוצה רק בכמה דקות להסביר לכם מאיפה הם הגיעו.

“אבא שלי גדל באתיופיה. הסיפורים שאני שמעתי כשהייתי ילד היו כמו לקוחים מעולם אחר. אבא שלי מספר שהוא היה רועה צאן מגיל שלוש, ככה כולם היו. נתנו לילד בגיל שלוש לצאת עם הצאן, ואם הוא היה מאבד אחת בדרך, הוא לא היה חוזר הביתה. אני יודע שזה נשמע לכם מוגזם, אבל זה ממש אמיתי. היה שם חוס אימים, ומעט מים. כמובן שאין ממתקים ואין משחקי קופסה, ואין בית ספר, כי הילדים עובדים וצריכים לעזור בפרנסת המשפחה, ולא לומדים. אבל מה כן היה? על מה חלמו, דיברו, התפללו? על ירושלים! תינוק שנוגד, שומע מגיל אפס אינספור פעמים את המילה ירושלים. שרים לו שירי

ערש על ירושלים.

“סבא שלי כשהיה כבר זקן, בקושי ראה ובקושי שמע. הוא נשאר שם גם כשהמשפחה עלתה לארץ ישראל. כשהתאפשר סוף סוף לעלות, אבא שלי נפרד ממנו בנשיקות, חיבוקים ודמעות, וסבא שלי התרגש שהבן שלו, הבן שלו הולך לירושלים! הוא הניח את ידיו על ראשו וכירך אותו עוד ועוד.

“הדרך הייתה נוראית, חלק לא שרדו אותה והתמוטטו בדרך, הימים היו לוהטים, לפעמים אין מים ולפעמים אין אוכל, ולפעמים אין את שניהם. הבגדים קרועים, העור יבש, מה שמוצאים בדרך - אוכלים, ואם הבטן מקרקרת והגוף עייף ומותש, רק אומרים, “עוד קצת, עוד קצת ומגיעים לירושלים”. אבא שלי לא יכול לנשום כשהוא מספר על התחושה הזו של הצעד הראשון בארץ ישראל, איך כולם נפלו ארצה ונישקו את האדמה שנרטבה מהדמעות שזלגו. כשהגיע לירושלים ועמד על מרצפות הכותל המערבי, בדיוק אלה שאנחנו עומדים עליהן עכשיו, הוא רעד בכל הגוף ולא האמין, והוא בירך בשם ובמלכות “שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה”.

“אני, ציון, נולדתי לתוך הסיפורים האלה. נולדתי כאן בארץ ישראל, לא רחוק מירושלים, אבל כל הזמן הרגשתי אליה געגוע, געגוע בשביל אלה שלא זכו. בשביל סבא שלי, בשביל אלה שלא שרדו את הדרך הקשה. הם לא פחדו מדרך ארוכה, כי הם עם נצח, והם באמת ניצחו. כי הרוח שלהם לא נשברה עד הנשימה האחרונה. הם מתו עם שמה של ירושלים על השפתיים, שצרכה כנשיקת שרף. כשהתגייסתי, לא היה לי צל של ספק שאני אהיה צנחן. אני אהיה קשור לחיילים ששחררו את הכותל המערבי. בדרך לכאן סיפרו לי חיילים שזו פעם ראשונה שלהם בכותל, או כאלה שסיפרו שהאחים שלהם יגיעו בפעם הראשונה בחייהם לכותל בגלל הטקס. אני הייתי בהלם. איך זה יכול להיות? הם גרים כאן בארץ ישראל...”

רחבת הכותל התמלאה בהמון משפחות נרגשות, נושאות מאכלים רבים ושקיות מלאות באהבה. צבע ירוק זית שלט בעין, דגלים באדום לבן התנופפו ברוח, כנפי צנחנים ענקיות היו תלויות במרכז, מתחת לרמקול של המפקד, ובעצם בכל מקום, נדמה שהעולם כולו התעטף היום בכנפיים... החיילים עמדו מסודרים ממש כמו... כמו חיילים, בשורות מדויקות, במדים מגוונים ובנעלי אודס מצוחצחות. רוח קרירה נשבה על הפנים, וכולם המתינו לטקס המרגש. המצלמות עבדו בלי הרף והלכבות פעמו בחזוקה, זה היה נראה לי כמו כמה שעות, אבל זה בעצם היה הרבה פחות.

כשהטקס התחיל והמפקדים אמרו את דבריהם, הסתכלתי על השמיים. חיפשתי שם משהו ולא הבנתי מה, ואז עברתי לחפש את ההורים שלי בקהל. זיהיתי אותם גם ממש מרחוק. לא חשבתי לרגע שהם לא יתפשו את מקומם בשורות האחרונות. אף פעם לא אהבו להתבלט, תמיד צנועים ושקטים, למרות שהם תמיד בולטים בעל כורחם. מזהים אותם בכל מקום, גם בתוך ההמון.

חשבתי על העבר, ההווה והעתיד, חשבתי על זה שמרוב התרגשות לא הכנסתי היום כלום לפה. אפילו קפה לא הצלחתי לשתות. הבטן שלי התערבלה והרגשתי שמהו סוער בי ורוצה לצאת החוצה. לא ידעתי לתת לזה שם. קולות וצלילים ששמעתי השבוע, קולות וסיפורים מהעבר, הכל קיבל עוצמות מטורפות כאן מול הכותל.

המחשבות שלי כל כך נדרו, שלא שמתי לב שקראו בשמי פעמיים. “ציון, יא מעופף, לך קבל ת'הצטיינות, כל הכבוד לך!”, עדי נתן לי מרפק לצלע, ורק אז קלטתי. רק אז למען השם קלטתי! הכריזו על החיילים המצטיינים ואני אחד מהם. וואו, ידעתי שאני חייל ממושמע, עושה מה שמבקשים ממנו, ראש גדול לפעמים, בריצות קרעתי את כולם, טוב, זה לא הוגן בשבילם, זה אני שנוולדתי בצבע הנכון... ככה זה אצלנו... אבל מצטיין? לא דמיינתי לרגע שככה מעריכים אותי.

כשהתקרבת כדי לקבל את ההוקרה המאוד מרגשת, פתאום חשבתי שאולי זה הסימן שחיפשתי. אני כבר עומד כאן במרכז. אני כבר ליד המיקרופון. הצדעתי למפקד ואז לחשתי לו: “המפקד, אני רוצה לומר כמה מילים”. המפקד עוד לא לגמרי קלט מה לחשתי לו, אבל אני לקחתי את המיקרופון, רועד ומזיע. אני כזה ביישן, אבל זה היה חזק ממני. ממש חזק. אין לי מושג מאיפה האומץ פתאום לדבר מול כל הקהל העצום הזה.

פתחתי: “ברשות המכובדים והמפקדים, (הצלחתי לראות בזווית העין שהם מסתכלים אחד על השני ולא יודעים מה לעשות) ברשות

לוי"ז גמיש
ומותאם
אישית

לוחם משוחרר? קבל מלגה באמונה!

הצטרפו למסלול

אזהרה

קבלו מלגה, והפכו כישרון ואהבה
לתואר ראשון ותעודת הוראה

<< תקשורת חזותית

<< תיאטרון

<< אמנות

<< הוראה אלטרנטיבית

בשילוב אמנויות

לפרטים
והרשמה <

המכללה האקדמית
לאמנויות ועיצוב, ירושלים

"החבר'ה הסתלבטו עליי ואמרו לי שאני לא מבין כלום, ועם כל הכבוד יש מקומות יותר אטרקטיביים להיות בהם, ושלא אקח קשה. בדרך לכאן שמעתי מישהי שאכלה בפלאפל פה למעלה ואמרה שאין לה כוח לרדת את כל המדרגות, כי אחר כך צריך לעלות. לא שהיא הייתה איזו זקנה או משהו, היא אמרה לחברה שתצלם אותה עם הנוף של הכותל כדי שיהיה לשלוח למשפחה. מה עושים סיפור מקיר של אבנים, מה זה מגדל אייפל פה? "אני יודע שהרוב לא שם, ואני לא בא לחנך אף אחד. אני מזכיר

לכולם, וגם לעצמי, שדורות על גבי דורות חלמו להגיע לכאן, לדרך במקום הקדוש הזה, לנשום את האוויר הצלול הזה, את האזוב והעצבת, את העופרת וכן, גם את הדם. סבא שלי היה נותן הכל בשביל להיות כאן ולו לרגע קטן. אז תודה לריבוננו של עולם שזיכה אותנו, ותודה לאבא ואמא שלי שנתנו לי כל מה שלא היה להם ויותר, כדי שאני אוכל להיות חייל בארץ הקודש. הצנחנים התחילו עם הכותל, אבל לנו יש לנו עוד משימות, ואנחנו מתפללים שהקב"ה עוד יראה לנו ישועות ויצמיח לנו נצחונות. תודה על ההקשבה! ברוכים תהיו!"

מחיאות כפיים נשמעו מכל עבר ומי שהיה ישוב, נעמד. הפנים של המפקד שלי היו חתומות, לא הצלחתי להבין אם הוא מעיף אותי מהמסלול על ההתפרצות שלי, או שהוא מבסוט מהדברים שאמרתי. התחלתי לפסוע בזריזות אל המקום שלי בשורות החיילים, אבל בשנייה האחרונה נמלכתי בדעתי, הסתובבתי, רצתי אל ההורים שלי, נישקתי את רגליהם כטוח, אבל יש מצב שעדי שעמד לצדידי מחה דמעה. הוא לא יודה רק בזה בחיים בכל מקרה. הוא רק אמר: "באנה אחי, ריגשתי!"

ניגבתי את הזיעה מהפנים וניסיתי להסדיר נשימה. הגיע רגע ההשבעה: הגרון שלנו יצא מהמקום במילים המצמררות האלה, משפט אחרי משפט, עד שאבני הכותל רעדו:

"הנני נשבע ומתחייב בהן צדקי לשמור אמונים למדינת ישראל לחוקיה ולשלטונותיה המוסמכים, לקבל על עצמי ללא תנאי וללא סייג עול משמעתו של צבא ההגנה לישראל, לצייט לכל הפקודות וההוראות הניתנות על ידי המפקדים המוסמכים, ולהקדיש את כל כוחותי ואף להקריב את חיי להגנת המולדת ולהירות ישראל".

הרמתי עיניים אל השמיים. בין העננים ראיתי את סבא מחייך אליי שליו. הוא היה עטוף בגאבי הלבן שלו וקרן מאושר. כשרנו את ההמנון, בדיוק במילים: "ארץ ציון וירושלים", הרגשתי איך סבא יורד לאט לאט כמו עם מצנח ומחבק אותי. "ארץ ציון וירושלים", חזרנו שוב על המילים. וסבא לוחש באוזניי: "ציון, ציון, אתה בירושלים, אתה בירושלים", ואז נושק לראשי, ולאחר מכן נושק למרצפות, ומתפלל: "וראה בנים לבניך, שלום על ישראל".

הטקס תם, אבל לא הסיפור שלנו, הוא רק מתחיל.

גרמת לכל ילד להרגיש מיוחד?

בוא ללמוד איך לקדם תלמידים עם צרכים מיוחדים

חינוך האתגר הבא שלך!

בהרצוג נלווה אתכם לאורך כל הדרך להצלחה

הסבת אקדמאים להוראה

תואר שני

תואר ראשון

יום היכרות ב' סיון 29.5.25

הרצוג. לדעת. לחנך.

להרשמה: 077-9915242 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

info@shirat.net

053-934-0000

בית הספר הגבוה למוסיקה בירושלים

שירה עם הקלילים

ניהול מוסיקלי < יונתן רזאל

יום ראיונות
בקמפוס!

גברים כ"ד אייר | 22.5
נשים כ"ז אייר | 25.5

נפתחה ההרשמה למחזור ה'

לימודי יצירה והלחנה עם יונתן רזאל

מיומנויות ביצוע ואלתור | תאוריה ופיתוח שמיעה

עיבוד והפקה מוסיקלית | עבודה בהרכבים

מסלולים ייעודיים לגברים / נשים

« חדש! אפשרות לשילוב לימודים לתואר ב - מכללה ירושלים »

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסי השמל

הרשת הזולה והמעשתלמת בישראל

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

• רמלה • אור עקיבא • מגדל העמק
• באר יעקב • גדרה

**סניפים
חדשים**

חבילת מתחננים

**התחייבות למחיר
הזול ביותר!!**

אספקה מהירה
שלם וקח עוד היום אצלך בבית

התאמה מקצועית
התאמת המזגן לצרכי הלקוח

התקנה משתלמת
התקנות משתלמות לרוכשים

5 שנות אחריות
על ההתקנה

מזגן עילי ELCO
Elco Inverter 390
BTU 29,000 קיורו 25 קמ"ש
BTU 28,000 חיומוס 25 קמ"ש

3.2 כ"ס

4,190 ₪

5 שנות אחריות
בכפוף לתקנון

מזגן עילי aiwa
Aiwa Inverter Wifi AC21400
BTU 18,000 קיורו 18 קמ"ש

2 כ"ס

1,990 ₪

מזגן עילי Haier
Haier Harmony Inverter 11
BTU 11,260 קיורו 10 קמ"ש
BTU 11,500 חיומוס 10 קמ"ש

1.25 כ"ס

1,290 ₪

5 שנות אחריות
בכפוף לתקנון

5 שנות אחריות על ההתקנה!

TADIRAN ELECTRA SAGA
FAMILY TORNADO Haier ELCO Coolair

2 כ"ס **מזגן לסלון החל מ-1,990 ₪**

1 כ"ס **מזגן עילי החל מ-888 ₪**

מזגן נייד החל מ-880 ₪

מחשב נייד
Apple MacBook Air 13
MW0Y3HB/A M4 Chip
10-Core CPU
8-Core GPU
256GB SSD
16GB RAM

13.6"

4,499 ₪

3 שנות אחריות

מחשב נייד HP Laptop
15-fd0016nj / 847F8EA
- Core i7-1355U 512GB
SSD 16GB RAM
Windows 11

15.6"

2,849 ₪

3 שנות אחריות

מחשב נייד Lenovo
IdeaPad Slim 3
15IAH8 83ER004JIV
Core i5-12450H
256GB SSD 8GB RAM
Windows 11

15.6"

2,039 ₪

מחשב נייד Asus
VivoBook 15
X1504ZA-N425W
Core i3-1215U
512GB 8GB RAM
Windows 11

1,849 ₪

קורקינט שיאומי Scooter 4 Lite
3 מהירויות נסיעה, שלדה ממוכתת,
מגיע למהירות עד 25 קמ"ש
מערכת בלמים כפולה E-ABS
גם ללגלג קדמי וגם אחורי,
ישומן לשליטה מלאה

1,099 ₪

26.5.25 > בתוקף ל- < פרטי אודר ללקוח <

SAMSUNG
מקרר טריפל
מקפיא 3 דלתות
מסתונג

ליטר 570
נפח 420 ליטר
RF57C5100SL

₪ 6,790

LG
מקרר 4 דלתות
מקפיא תחתון

ליטר 474
GR-B470BE

₪ 5,590

SHARP
מקרר שארפ
4 דלתות
נירוסטה

ליטר 421
SJ-8420

₪ 3,990

אלקטרה
מקרר
מקפיא עליון
אלקטרה

ליטר 206
EL217W

₪ 795

אלקטרה
מקרר קוביה משרדי
מקפיא עליון
אלקטרה

EL06BL

₪ 399

אלקטרה
מקפיא ענק
7 תאים
אלקטרה

NO FROST
EL3400W

₪ 2,190

NAKASUMI
מקפיא
6 תאים
רחבים ועמוקים
נקסומי

₪ 999
NAK 216DFW

BOSCH
מדיח כלים
אינטגרלי
12 מערכות
כלים בוש

אינטגרלי מלא
SMV25AX06E

₪ 2,480

Whirlpool
מדיח כלים
רחב
14 מערכות
כלים
ווילפול

HFD624PIS

₪ 1,990

Sauter
גריל גז
2/3/4
מבערים
סאטור

החל מ-
₪ 599

BOSCH
מכונת כביסה
פתח קדמי
1-8 ק"ג
בוש

₪ 2,395
WAN2403BPL

SAMSUNG
מכונת כביסה
פתח חזית
סמסונג

₪ 1,890
WW72T4043CE

Whirlpool
מכונת כביסה
פתח עליון
ווילפול

₪ 1,495
TDLR 6040S IL

SENSOR
מכונת כביסה
פתח חזית
1-7 ק"ג

₪ 899
S7

GAGGIA
מכונת קפה
אוטמטית
Gaggia
Besana BK

₪ 1,290
R18180/01

אלקטרה
תנור בנוי
משולב
מיקרוגל
50 בנפח
ליטר

₪ 1,990
TV9504EX

BOSCH
תנור אפיה
בנוי בוש
כולל
מסילה
טלסקופית

₪ 1,990
HBF534EB0Q

SENSOR
תנור
אפיה
בנוי
סנסור

₪ 599
SNCR6500BLK

SIEMENS
כיריים
אינדוקציה
4 מוקדי
בישול
60 ס"מ

₪ 1,990
EU611BEB5H

Sauter
כיריים גז
זכוכית
קריסטלית
סאטור

₪ 990
SHG6002B

Gold Line
מיחם חשמלי
נירוסטה
מהודר לשבת

₪ 179
ATL-1068

₪ 239
ATL-1088

₪ 269
ATL-1136

בלעדי פילטר
לטיטן אבנית

Gold Line
פלטה חשמלית שבת

₪ 89
ALT-300

₪ 109
ALT-400

₪ 129
ALT-500

NINJA
נינג'ה
גריל
חשמלי

₪ 790
EG203

COLDER
מצנן האוויר
Colder Poco

₪ 599
מידות: 420x340x840

Homex
מאור מגדל
עם שלט
Wi-Fi

₪ 277
HF-24

אלקטרה
מאור תקרה
קוטר 42
Matrix
Wind
60W

₪ 189
בצבעים שחור/לבן

אלקטרה
מאור
תלייה 16"
אלקטרה

₪ 129
RW-40A

Selmor
מאור
עמוד 16"

₪ 89
WS-49T

roborock
שואב אבק
חבוטי שוטף
Roborock
Saros 10

₪ 5,490

DREAME
שואב אבק
ומקוצף חבוטי
Dreame X40
Ultra

₪ 4,390

DREAME
שואב אבק
אלחוטי שוטף
Dreame H14

₪ 1,990

אלקטרה
שואב אבק
אלחוטי שוטף
Electra
Flomo Max

₪ 990

KIDI
במחיר
השקה!
₪ 229
במקום
₪ 259

שעון סלפון חכם לילדים

₪ 229

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 22:30 בתוקף עד- 26.5.25 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום מלאי 10 יחידות, בכפוף לתקנון המופיע בחנויות | התחייבות למחיר הזול ביותר כנגד כל הצעת מחיר רשמית על אותו הדגם ובאותם תנאים | התמונות להמחשה בלבד | המחירים אינם כוללים הובלה | אין כפל הנחות ומבצעים

ענקי חברון

במלאת עשור לפטירתו של אבי היישוב היהודי בחברון, הרב משה לוינגר, התיישבנו לשיחה מרתקת, משעשעת ונוקבת עם בני הדור השני והשלישי על ביתם המיוחד של הרב והרבנית לוינגר • מאבקים עיקשים למען ההתיישבות שעשתה היסטוריה, לימוד תורה בכל רגע פנוי, ועד דאגה והארת פנים לחלשים וקשי יום - ואיך כל זה השתלב בתוך זוגיות מיוחדת ובית מלא ילדים ונכדים • בגלל אבות תושבי בנינים

יעל בנימין

סוכר בקורנפלקס ומטבעות לצדקה

למרות ההקדמה החשובה הזו, יחד עם המסירות לכלל והליכה מתמדת עם מידת הגבורה, נכדי משפחת לוינגר זוכרים רגעים משפחתיים רבים עם סבא וסבתא, התעניינות ושימת לב לפרטים הקטנים, לצד, כמובן, חינוך מגיל צעיר למסירות נפש על הארץ, לעזות דקדושה וגם לאהבה ואכפתיות כלפי כל יהודי. "סבתא מרים היא אחת הדמויות המשמעותיות בחיי", מספר אלעזר רוזנטל. "סבתא הייתה מסתובבת בחברון גם בתקופה שהרחוב היה מלא ערבים, ואהבה לספר שבשביל הגנה עצמית הייתה לוקחת איתה ספריי נמלים, ואמרה שבארץ ישראל לא צריך לפחד". אלעזר מדגיש גם את צד החסדים באישיותה של סבתו. "כל מי שנכנס אליה לסלון הרגיש מיוחד, חשוב ומעניין. להיכנס אליה לסלון זו הייתה הזדמנות לשמוע את הסיפורים הכי מעניינים, או לדבר פוליטיקה עם אמונה... היא המשיכה לאכול גלידוניות ואיגלואים עד סוף חייה", הוא מוסיף בחיוך אנקדוטה קטנה שהשאירה חותם, "והרגשתי שזה השרה אווירה של כיף, שמחה וחיים זורמים".

"סבא וסבתא עסקו כל ימיהם בענייני הכלל", הוא מוסיף לספר, "אבל זה לא הפריע

סבתא הייתה מסתובבת בחברון גם בתקופה שהרחוב היה מלא ערבים, ואהבה לספר שבשביל הגנה עצמית הייתה לוקחת איתה ספריי נמלים, ואמרה שבארץ ישראל לא צריך לפחד

"סבתא תמיד הייתה אומרת 'זה לא אני, זו הדרך'. המהות של הדברים שהם עשו - זה מה שהיה חשוב בעיניהם, וזה מה שהם היו רוצים שידברו עליהם. ודאי שיש המון מה לומר על המידות שלהם, על האמונה, אבל אי אפשר לחלק את זה, וזו גם תהיה החטאה. צריך לחבר את זה, ולהעצים את הנושא של ארץ ישראל. פעם כתבו משהו על סבא שלי", היא מסבירה את הרקע לחשש שעולה כאן, "והוציאו אותו מעין צדיק בדמותו המיוחדת של ר' אריה לוי, אבל זו לא הייתה הדמות של סבא", היא אומרת בנחרצות.

מקובל לכנות את הרב משה לוינגר, שהשוע ימלאו עשור לפטירתו (בערב יום שחרור חברון), 'אבי ההתיישבות היהודית בחברון', כשכמובן במקביל, העזר שכנגדו, הרבנית מרים, ראויה לתואר 'אם ההתיישבות בחברון'. לפני כמה שנים, בסופו של טיול משפחתי בגוש עציון, התלבטנו אם לסיים את היום, או לנסוע לחברון - למפגש עם סבתו של גיסי, הרבנית מרים לוינגר. מכיוון שדם לוינגרי זורם בעורקיו, גיסי הזמין אותנו לבית המיוחד של משפחת לוינגר, ואנחנו הרווחנו שיחה מרתקת ומעוררת השראה עם אישה שכולה אמונה, חזון והגשמה. שלושה דורות ישבו פעורי פה והקשיבו בשקיקה לסיפור ראשית ההתיישבות בחברון.

המפגש האישי וגם הקשר המשפחתי עוררו בי את הרצון להביא אל הכתב את מה שהתרחש מאחורי הקלעים של מפעל ההתיישבות העצום והגאוני - להכיר את הצד הפשוט והיום יומי, את הבית הפשוט שבו כולם היו מתקבלים במאור פנים ומתכבדים בבייגלה, עוגיות חיוך ומיץ אננס. לשמוע על הצד הפרטי בעבודת ה', על התפילות ודברי התורה שנאמרו על שולחן השבת.

אל השיחה הצטרפו כנציגי הדור הראשון שניים מתוך אחד עשר ילדים - שלמה לוינגר, תושב חברון, ועתיה זר, תושבת הר ברכה. לצידם השתתפו בשיחה נציגי הדור השלישי - מוריה קניאל (תקוע), שירה זילבר (מבואות יריחו) ואלעזר רוזנטל (גבעת סנה יעקב).

מהר מאוד התבדתי. הבנתי שזיכרונות מתוקים של ילדים ונכדים יש אמנם בשפע, אבל 'עבודת ה' פרטית אצל הרב משה והרבנית מרים לוינגר' זה מושג שלא קיים... עוד לפני שהתחלתי את הראיון כתבה לי אחת מבנות המשפחה את ההודעה הבאה: "הנקודה אצל ההורים שלי הייתה תמיד הכלל. כלל ישראל. לא הם הסיפור, אלא השליחות שלהם שעליה מסרו את הנפש כל חייהם. אם נלך למקום הפרטי, נחטיא את המהות ונחטא למפעל חייהם - שיבת עם ישראל לכל מרחבי ארץ ישראל בתוך התהליך המופלא שאנו עדים לו בדור הזה". גם שירה הנכדה מסכימה עם האמירה הזו: "אצל סבא וסבתא לא היה אפשר לנתק בין עבודת המידות והמקום הפרטי למקום הציבורי, הם היו אנשים ציבוריים. כשרצו לפרסם ספר על סבא שלי עוד בחייו, הוא לא הסכים", היא מספרת. "במקום זה הוא הציע: תכתבו ספר על גוש אמונים".

להם לשים לב לפרט, ואפילו הייתה להם גדולה בדבר הזה. מבחינתי זה מתבטא בהרכב דברים קטנים, כמו חופשות שבהן היו מגיעים אליהם הרבה נכדים, וסבא היה קם בבוקר ושם לנו קורנפלקס עם חלב עם הרבה יחס אישי, כשהוא שואל מי רוצה גם סוכר. הוא למד עם כל נכד לפני בר המצווה והקדיש תשומת לב רבה לכל אחד בזמן הזה. בימי תעניות סבא היה לוקח אותנו לסוף הצום לתפילה בכותל, ואחר כך היה הולך לקנות איתנו אוכל ברובע היהודי, זו הייתה חוויה מיוחדת. בטוילי בני דודים שעשינו איתו כילדים הוא היה מביא הרבה מטבעות בתוך מעטפה, וכשעברנו ליד קבצנים היה מחלק לכל ילד מטבע כדי שייתן לעניי".

"גם סבתא התייחסה אישית לכל אחד. כשהתמודדתי עם קשיים, היא תמיד ידעה להגיד את המילים המדויקות שיעזרו ויחזקו. לדעתי", הוא מוסיף תובנה, "העשייה והחיבור שלהם לכלל הגיעו מתוך נקודה אישית פנימית שהתעוררה בתוכם. לכן תמיד לפני שאני פועל בענייני הכלל, אני מחפש שזה יגיע מתוך התעוררות של נקודה אישית שלי".

"כנכדה ראיתי המון שמחה בבית של סבא וסבתא", מוסיפה שירה לאוירה המשפחתית. "על הדלת של המזווה היו תלויות בצפיפות המון הזמנות לחתונות, ותמיד היה שיח סביב שמחות ובשורות טובות. סבתא אהבה למצוא תמיד קשרים וחיבורים עם הצד השני. בכל פעם שהגענו לסבתא הייתה לה בדיחה חדשה, והצחוק התחיל להתגלגל עוד לפני ששמעו אותה. גם סבא היה חד לנו חידות ומשתמש בהרבה הומור כדי לשמח את הנכדים".

כאמור, גם בתוך הממד המשפחתי, תמיד היה חינוך לחיים של חזון גדול. "אבא שלי ציטט באוזנינו פעמים רבות את דברי סבא שהיה נוהג לומר: "באיך חזון – יפרע עם", היא מספרת, ומדגישה: "מי שמגדל משפחה לאור חזון כללי, הפרט תמיד מקבל את המקום שלו אבל הוא לא המטרה. השאיפה היא להגשמת החזון הכללי".

"סבא וסבתא דבקו בשליחותם – שיבת

בשער בית הדסה, כשהיה אסור לגברים להיכנס פנימה

אומרת שכל מה שקורה לנו כבר הרב חרל"פ או הגאון מווילנא אמרו שיקרה, אז היא לא דואגת". ושלמה אחיה מוסיף: "אבא זצ"ל תמיד היה שואל אותנו: שמעתם מה הודיעו בחדשות? וכששאלנו מה אמרו, הוא ענה: קול ישראל מירושלים השעה 11. הכל טוב, וזה סוף החדשות. ולאמא היה משפט קבוע: הדברים הולכים ומתבררים, ולפעמים לקב"ה יש חוש הומור".

שירה נזכרת בסיפור שמזכיר מעט את האופטימיות של רבי עקיבא כשראה שועל יוצא מבית המקדש. "בשנת תשס"ו חזרתי מהפינוי הקשה בעמונה כשאני שבורה ומפורקת, וכשהגעתי לסבתא היא הייתה אופטימית וצחקה ואמרה שעכשיו מתחיל שינוי. ובאמת זכור לי שבמשך זמן רב אחר כך לא היו פינויים. גם סבא היה אדם מאוד אופטימי, ומחובר מאוד לתורה. הוא אהב ללמד את ה'שפת אמת', ואני זוכרת במיוחד את הציטוט מפרשת בלק שנהג להשמיע לנו על הפסוק "כי מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו" – כל גבעה וגבעה, כל גרגר וגרגר בארץ ישראל, מיוחדים לבני ישראל".

כשאני שואלת אותם איך כל אחד תופס את המהות המרכזית של הרב והרבנית, ומה הוא לוקח מהם לחייו, עתיה פותחת קודם כל בסיפור העלייה של אמא שמעניק הבנה משמעותית על איך הכל התחיל. "הסיפור שגדלתי עליו הוא העלייה של אמא מניו יורק לארץ, סיפור מופת. היא התלבטה אם לעלות כי ההורים שלה לא רצו, וגם כי היא ניגנה בפסנתר וידעה שאם תעלה לארץ תיאלץ לוותר על הנגינה. היא הייתה נגנית מאוד מוכשרת, וכשהגיע קונצרט סוף השנה היא עלתה לנגן ופתאום שכחה הכל. היא הרגישה שזה סימן שהיא צריכה לעלות לארץ, וכך היא עלתה לגמרי לבדה למרות הקשיים הרבים שהיו כרוכים בהחלטה הזו".

"המאפיין הכי משמעותי של אבא ואמא

עם ישראל לכל מרחבי ארץ ישראל", היא מספרת בהערכה רבה. "באחת השנים קנינו מתנה ליום ההולדת של סבתא – תמונה גדולה של ארץ ישראל השלמה שנתלתה על הקיר בסלון. בניגוד לכל מיני גופים שפעלו להקמת ההתיישבות באופן שקט ובמחשכים, המסר של סבא וסבתא היה לעשות את הדברים בקול ובגלוי כדי לעורר את הציבור, גם אם לפעמים זה משך אש. זה גם גרם ללהט ולסחף בקרב הציבור, ואני חושבת שהדרך הזו הובילה לתנופה גדולה יותר בהמשך".

להביא לימות המשיח - באופטימיות

אם בנושא של הפרט מול הכלל הדגשים בין בני המשפחה משתנים, בעניין האופטימיות של הרב והרבנית יש הסכמה רחבה. "כשהייתי שואלת את אבא מה נשמע, אחת התשובות הקבועות הייתה: כל יום מתקרבים לביאת הגואל", מספרת הבת עתיה. "אמא הייתה

בית מדרש פרדס חנה
ללימודי רבנות-דיינות מקבל אברכים

לימוד באוירה אחרת

מלגות גבוהות | מעורבות חברתית

לפרטים: נדב 052-2090884

ברחוב. במשך שנים רבות הוא היה הולך בכל יום שישי לבית אבות כדי לשמח זקנים, גם בשנותיו האחרונות כשכבר היה בעצמו על כיסא גלגלים. כשהיה צריך לעשות אינהלציה, הוא היה מנצל את הזמן הזה לומר פרקי תהלים בעל פה.

"גם לסכתא", הוא ממשיך לספר, "הייתה אכפתיות גדולה מכל אחד. היה חשוב לה לדעת היכן כל אחד נמצא ומה הוא צריך. הייתה לה עקשנות על דברים חשובים, והיא גם הייתה דואגת תמיד לראות את הטוב. סכתא סיפרה שהיא באה למרכז הרב וראתה את הפשטות של האנשים, ואז אמרה לעצמה

היה הבדלה, אחר כך היה מלווה מלכה... כמובן, בסוף הם התייאשו ממנו.

"בעיניי, החזון המרכזי אצל סבא היה ארץ ישראל השלמה. במקביל, הוא השקיע הרבה בתורה מתוך חיבור עמוק, והיה לו חשוב מאוד שהעשייה בענייני ארץ ישראל תמיד תהיה מחוברת לשם. היה חשוב לסבא שלא תהיה ועדת קליטה לקריית ארבע כדי לאפשר לכל עם ישראל לבוא. גם כשהיה מתנייד בכיסא גלגלים ובקושי היה יכול לזוז, הוא היה מגיע כל יום למערת המכפלה. לשם כך הוא היה צריך לצאת חצי שעה מוקדם מהבית, והיה מקפיד לומר שלום לכל בן אדם שהיה רואה

היה תחושת השליחות בכל מקום בו הם נמצאים, בדגש על ישוב הארץ", מספר שלמה לוינגר. "חזון הארץ המובטחת תמיד עמד לנגד עיניהם, מתוך 'בכל נפשך ובכל מאודך' - מסירות נפש על ארץ ישראל, ובכל מאודך - גם במובן ההשתדלות הכספית". נקודה נוספת ששלמה זוכר היטב מבית הוריו, הוא עניין הכנסת האורחים. "כל יהודי שנתקע באזור יכול היה למצוא מקום בבית הורינו".

הרב אלישיב ו... חקירת השב"כ

לפני הקמת גוש אמונים, הרב לוינגר עסק שנים רבות בלימוד תורה לאורך כל שעות היום, ושימש כרב קיבוץ לביא במשך מספר שנים. כשנה לפני פרוץ מלחמת ששת הימים עברה המשפחה למושב נחלים, שהרב לוינגר מונה לרבו. ההתעוררות הגדולה שפרצה בעם ישראל עם שחרור חבלי ארץ האבות, שלחה את הרב והרבנית לשליחות חייהם שהחלה בליל הסדר המפורסם שנערך במלון פארק הערבי בחברון, כשנה לאחר תום המלחמה, והמשיכה בהקמת קריית ארבע ומפעל ההתיישבות כולו. השליחות הלאומית לא החליפה את העיסוק בתורה, אלא שימשה כקומה נוספת.

"אני ראיתי אצל סבא המון השקעה", משתף אלעזר הנכד. "גם בענייני ארץ ישראל, גם בתורה וגם בתחומי עבודת ה', כמו זמירות שבת למשל". הוא נזכר בסיפור ידוע מתקופת המחתרת היהודית שפעלה לפני קרוב לארבעה עשורים, אחרי תקופה ארוכה של פיגועי טרור ערבי שנענו בקול ענות חלושה מצד הממשלה. "זימנו את סבא לחקירת שב"כ, והוא התלבט אם עדיף לשמור על זכות השתיקה או לדבר איתם. הוא התייעץ על העניין עם הרב אלישיב, מגדולי הפוסקי החרדיים באותה תקופה, והרב אלישיב אמר לו לא לדבר.

"סבא אהב לספר על החקירה הזו, החוקרים שאלו אותו: מה היה אצלך במוצאי שבת? (הם כמוכרן התכוונו לפגישה של המחתרת) וסבא ענה להם: קודם אספר לכם מה היה בשבת... והוא התחיל לספר להם על הסעודות, דברי התורה והזמירות... אבל החוקרים לא הרפו והתעקשו איתו: בסדר, אבל מה היה במוצאי שבת? והוא התעקש איתם בחזרה. כך זה נמשך כמה פעמים, כשהוא מספר להם שוב ושוב מה היה בשבת. לאחר זמן ממושך היה נראה לחוקרים שהוא סוף סוף התרצה לשתף פעולה, והוא אמר להם: עכשיו אגיד לכם מה היה במוצאי שבת. במוצאי שבת

תואר שני במכללה ירושלים

מובילים במספר הסטודנטים מבין כלל המכללות בארץ!

93% מסיימים את התואר השני מיד בסיום תקופת הלימודים

מסלולים נפרדים לנשים ולגברים

למידה היברידית (רוב המפגשים בזום)

1+1 תואר ולימודי תעודה

שנה אחת! 3 סמסטרים < יום בשבוע החזר שכר לימוד לזכאי משרד החינוך

"הרואה את הנולד"

הוראת מתמטיקה/ מדעים

דגשים טכנולוגיים - מעשיים גישות מתקדמות

"לב טוב"

הוראת מחשבת ישראל ותושב"ע

לגברים - מסלול לרבני קהילות לנשים - כלים בגישור, טיפוח רגשי

"עין טובה"

ניהול וארגון מערכות חינוך

מיומנויות וסימולציות בניהול, הובלת צוותים, עיצוב זהות ניהולית

"חבר טוב"

ייעוץ חינוכי

ייעוץ בית ספרי / פרטי / קהילתי / הדרכת הורים

*לימודים עד פסח תשפ"ז

ככלל לא היה ניכר עליה מה שקרה, לא עלבון ולא כעס. הבנתי מיד שסבתא לא רואה את עצמה באופן פרטי באירוע הזה אלא כחלק מהכלל, ומבחינתה אין טעם להיכנס למקום רגשי. גם שם", היא אומרת בהתפעלות, "בתוך כל הכאוס, האופטימיות שלטה".

"יש ביטוי במשפחה: 'עלה לו הלוינגר'", אומרת שירה בחיך. "משמעות הביטוי היא שבתוך כל לוינגרי, גם אם הוא עדין ומאיר פנים, יש בפנים עוד לוינגר מלא עזות, ואם קורה משהו חמור בהקשר אידיאולוגי כל שהוא, הוא מתפרץ החוצה". "אבא שלי היה יכול לצעוק על מישוהו, ושניה אחר כך להיות החבר הכי טוב שלו", מוסיפה עתה. "זה לא היווה שום סתירה מבחינתו, ובאופן כללי אהבת האדם מאוד אפיינה אותו. כמובן, לפעמים לצד השני היה קשה עם זה... הוא מאוד אהב לדבר עם אנשים בכל מקום שהגיע. הוא לא היה נוהג בעצמו, ואהב לנסוע בטרמפים מהסיבה הזו. גם באמא שלי היה עומק מיוחד. אנשים רבים היו מגיעים לקבל ממנה עצה בגלל שהיא ידעה להקשיב ולהבין לעומק, ויחד עם זה לא להסתבך. עם זאת, היא לא הסכימה בשום אופן להיות רבנית קלאסית, ואם היו כאלה שהיו 'נדבקות' אליה בתור רבנית, היא הייתה מבקשת מהן שיחפשו רבנית אחרת כי היא לא בעניין.

"אני חושבת ששני ההורים שלי התאפיינו ביכולת מדהימה לשים לב לאנשים. אמא שלי ביקשה ממני כמה פעמים לשים לב לחברות, וגם היא בעצמה הייתה מאוד רגישה לשכנות שהיה קשה להן. גם אבא שלי היה מאוד מחובר לאנשים ברמה האישית, ופעם גם ביקש ממני לקרב חברה מסוימת כי הוא ראה שקשה לה. הוא גם השקיע בלימוד עם הנכדים ועם נוער בכלל. אבל שוב, בתוך כל זה, הראייה שלהם את המציאות הייתה מאוד כללית. הם לא עשו חשבונות פרטיים של בית יותר נוח או גדול, לא היו שיקולים אישיים בבחירות שהם עשו בחיים, אלא רק מה טוב לעם ישראל. אותי, אישית, התפיסה הזו מלווה עד היום בבחירות שאני עושה. כשאני רוצה לשפץ משהו בבית, למשל, אני חושבת לעצמי 'מה אמא הייתה אומרת על כך שזה מה שמעסיק אותי', והמחשבה הזו על 'איך אני מתעסקת בוטות' דורשת ממני בירור פנימי".

החזון המרכזי אצל סבא היה ארץ ישראל השלמה. במקביל, הוא השקיע הרבה בתורה מתוך חיבור עמוק, והיה לו חשוב מאוד שהעשייה בענייני ארץ ישראל תמיד תהיה מחוברת לשם

עם מרן הגר"ע יוסף

הסיטונאי, והיה צורך בכוחות של נוער במקום. מדובר בקרקע יהודית שנגזלה מאז מאורעות תרפ"ט, והיישוב היהודי בחברון אכלס אותה מחדש לאחר רצח התינוקות שלהבת פס הי"ד. לאורך התקופה סבא עודד אותי להישאר, והתייחס באופן אישי לכל אחת מהחברות. "באחד הימים ששהינו בבית הגיעה בריצה חברה מבוהלת ואמרה לי לבוא מהר, כי התחללו במקום מהומות והשוטרים דחפו את סבתא והיא נפלה. הזדרזתי לזירה, וכשהגעתי סבתא ישבה על כיסא וחיכה אלי כהרגלה, והתחילה לספר לי, כמו תמיד, סיפור שממחיש כמה המצב היום טוב לאין ערוך מפעם..."

שאת זה היא אהבת. היא גם תמיד אמרה על הרב צבי יהודה שהוא לא היה אדמו"ר. כלומר, שהוא לא אהב יח"צ וגינונים. אני לוקח מזה לחיים לחפש תמיד פשטות ולא יחצנות. גם לסבא וגם לסבתא הייתה המון אהבת ישראל, והם נתנו יחס אישי לכל אחד בלי קשר לחיצוניות".

עוז וענווה

"גדלתי בחברון צמוד לבית של סבא וסבתא", מספרת הנכדה מוריה קניאל. "המאפיין המרכזי שלהם בעיניי הוא ההתמסרות לעניין של חברון, בלי להתחשב בדעות ובהשמצות שהיו נגדם, אפילו מצד חלקים בציבור המתנחלים. עד היום אני לא מבינה איך סבא וסבתא עמדו בזה".

"מבחינתי", אומרת שירה, "העניין המרכזי שלהם הוא ההכנה שעבור השליחות מוסרים הכל, אין כללים. גם אם זה אומר תנאים פיזיים קשים כמו לישון בצמתים, ברכב או באוהל. אין הגבלת זמן - לא ליל הסדר ולא כל נדרי, וכמובן: אין שיקולי תדמית. אחד הסיפורים שגדלתי עליהם", היא נזכרת, "זה הסיפור על מחנה הפליטים בדהיישה. פעם אחת, בניסיעה לכיוון חברון, נזרקה על סבא אבן והוא החליט להישאר במקום עד שכוחות הצבא ייכנסו לאותו בית ויטפלו במי שזרק את האבן. הוא נשאר שם מספר חודשים... אבא שלי סיפר איך היה בא לעשות איתו שבתות בתוך הרכב", היא משתפת בחיך.

שלמה נזכר בסיפור נוסף שהיה עד לו, מימי האינתיפאדה הראשונה. "פעם אחת התחיל לרדת המון ערבי מההר באמצע הלילה לכיוון שכונת אברהם אבינו, תוך קריאות 'אללה אכבר'. כנער אני זוכר שזה היה מאוד מפחיד. אבא לקח את העוזי ויצא לכיוון

שלהם. הם כבר ממש התקרבו, ופתאום כל ההמון הערבי הסתובב וברח בלי שאבא עשה דבר. אמרתי לעצמי: זה פשוט 'וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך'. בהקשר לכך, עתה נזכרת במשפט שאמר לה חייל ששירת בחברון. "הוא סיפר שערבי אמר לו: אתם באים והולכים, הרב לוינגר נשאר. הרושם שלו על הסביבה היה מאוד חזק".

"כנערה", מספרת שירה, "התגוררתי במשך תקופה מסוימת אצל סבא וסבתא עם עוד חברות, כי רצו לפנות את המשפחות שגרו בשכונת שלהבת שהוקמה במתחם השוק

בעמידה עד השעות הקטנות של הלילה. הדרך הכי טובה להתחבר אליו הייתה לקבוע איתו לימוד. בני נוער רבים בחברון גדלו על הלימוד איתו בערבי שבתות. גם אמא שלי הייתה תלמידת חכם, והייתה לומדת וקוראת הרבה ספרים תורניים". "סבתא הרבתה לצטט את הרב חרל"פ", משלים אלעזר, "שאמר שהעיקר בדור הזה זה ארץ ישראל".

"המנוע שלהם, לדעתי, היה התורה של הרב קוק", אומרת מוריה. "הייתה להם אש פנימית יוקדת, והבנה שיש דרך ברורה בעניין של ההתיישבות בארץ שעליהם לדבוק בה". "אבא שלי גילה את תורת הרב רק אחרי שירותו הצבאי, בבחינת 'הציץ ונפגע'", מעדכנת עתיה בפרט היסטורי. "הרצי"ה היה רבו הנערץ והמובהק. אני חושבת שהתורה הזו שעוסקת בגדולה של כלל ישראל כדבר בפני עצמו, דיברה מאוד אל שניהם. בסוף ימיו, בכל פעם שאבא היה מצטט משהו מספרי הרב קוק הוא היה בוכה".

אלעזר נזכר שהרבנית לוינגר הייתה מצטטת לא מעט גם מרבי נחמן, ועתיה מדייקת אותו: "סבתא הייתה מספרת שכשעמדה לצאת לבית הדסה, באותה פלישה לילית מפורסמת, בזמן אמת היא פתאום הרגישה שהיא לא רוצה לעשות את זה, ואז נזכרה בדברים של רבי נחמן שאמר שכשאדם רוצה לעשות מעשה טוב, פתאום עולות בו הרבה מחשבות שמסבירות לו למה לא לעשות אותו, ומה

מנוע של תורה, כנפיים של ארץ ישראל

החיבור של הרב והרבנית לוינגר לתורה ולעבודת ה' נוכח בשיחה ועושה רושם בכל ההקשרים. כך, כשאני שואלת את ילדיהם ונכדיהם מה היה הכוח המניע שלהם לפעול כפי שפעלו, התשובה שלהם חד משמעית.

"המנוע החזק ביותר בחיים שלהם היה קודם כל החיבור לתורה", אומרת עתיה, "החיבור ללימוד והשאיפה התמידית לעשות את רצון ה'. ההתיישבות בארץ ישראל הייתה חלק בלתי נפרד מהחיבור הזה, כארץ גדולה במעלתה הראויה לעם גדול במעלתו. שניהם חתרו למימוש החזון שיביא זאת לידי ביטוי. אמא הייתה מאוד מסורה לכך, ולא הרשתה לעצמה שחשבונות פרטיים יפריעו לה למלא משימות שהיו חשובות בעיניה למען הכלל. היא הייתה אומרת: תמיד הסתכלתי קדימה ולא למטה, כדי לא להחליש את עצמי".

"אבא שלי היה שקדן גדול", היא מוסיפה. "בכל מקום אליו הגיע היה פותח ספר, והיה לומד

ההערכה שחיפתה על הקושי

היכולת של אדם גדול, שחי ברבדים אחרים ונושא על כתפיו את עולו של הכלל, לשים לב לפרטים הקטנים של צרכי הסביבה, ממש מזכירה לי את הסיפורים על האדמו"ר הזקן שתוך כדי לימוד שמע בכי של תינוק מקומה אחרת, ובאמצע תפילת 'כל נדרי' הלך להסיק את האח ולבשל אוכל לילדתו. אני משתפת את בני המשפחה בדימוי הזה, והוא מזכיר לשלמה שבילדותו התגוררו בביתם דוד ודודה מבוגרים של אמם, ופעם אחת הרב לוינגר יצא באמצע תפילת יום כיפור כדי להכין להם ארוחה ולוודא שהם אוכלים.

"אני זוכר שראיתי המון כבוד בין סבא לסבתא", משתף אלעזר בצורה שבה חווה את הזוגיות שלהם כנכד, ועתיה מוסיפה: "אמא הייתה מספרת שבשלב מאוד מוקדם הבינה שאבא הוא בן אדם של חופש והיא לא יכולה לעצור אותו בכוח... היו יכולים לעבור ימים שלמים כשהיא לא יודעת איפה הוא - וכמובן מדובר על תקופה שבה לא היו טלפונים ניידים. פעם אחת, אחרי כמה ימים שהוא שוב נעלם, מישהו סיפר לה שהוא פגש את אבא שלי בחיפה, והיא אמרה: אה, הוא בחיפה, טוב לדעת... מבחינתה, בגלל שהוא פעל במסירות למען ארץ ישראל, זה היה הדבר החשוב ביותר, וכל שאר הדברים היו משניים. הדבר הזה חיבר ביניהם וגרם לכך שגם אם התעוררו קשיים, ההערכה ההדדית הגדולה על העשייה למען ארץ ישראל חיפתה עליהם".

שירה נזכרת בסיפור מתקופה מאוחרת יותר, כאשר שוטטה עם בת דודתה ברחובות חברון. "פתאום סבא הופיע מולנו וביקש שנבוא איתו הביתה. הוא סיפר שסבתא חולה ובטח זה ישמח אותה אם נבוא. כשהגענו, סבא הכין לה תה, הביא לה את החומש שרצתה ללמוד בו, ותוך כדי אמר לנו שכל הזמן סבתא דואגת לו, ועכשיו זה הזמן שלו לדאוג לה בחזרה..."

ישיבת דרכי נעם פתח תקוה

"השיבה שופטינו כבראשונה"

ברכות חמות לבוגר הישיבה
(מחזור ג')

הרה"ג **יעקב שפונגין** שליט"א

לרגל מינויו לשמש כדיין.

יהי רצון שתזכה למצוא חן ושכל טוב
בעיני אלוקים ואדם.

בברכה והוקרה
הרב מן
צוות הישיבה, התלמידים והבוגרים
ישיבת דרכי נעם פתח תקוה

אבא זצ"ל תמיד היה שואל אותנו: שמעתם מה הודיעו בחדשות? וכששאלנו מה אמרו, הוא ענה: קול ישראל מירושלים השעה 11. הכל טוב, וזה סוף החדשות. ולאמא היה משפט קבוע: הדברים הולכים ומתבררים, ולפעמים לקב"ה יש חוש הומור

הלכנו לנסות לעצור אותן, אבל כשהן הגיעו אף אחד לא העז להתקרב. ואז סבתא נתנה לי יד והלכה איתי לאמצע הכביש והשיירה נעצרה. הייתי מאוד גאה להיות הנכדה שלה.

"מאבא קיבלתי את הארת הפנים, אהבת עם ישראל וההשתדלות המעשית למען ארץ ישראל", עורך שלמה את ההבחנה, "ומאמא את הדאגה לחינוך הדור הבא, את החשיבה הכללית ופחות הפרטית, ואת האמונה בצדקת הדרך".

"מסבא קבלתי את החברותיות שלו, ומסבתא את כושר ההתמדה", אומרת מוריה. "סבתא סיפרה לי אינספור פעמים את סיפור ההתיישבות של הנשים והילדים בבית הדסה, ולכן אחרי פטירתה, לפני ארבע שנים, החלטתי לכתוב על כך ספר שבע"ה עוד מעט יצא לאור. אני מרגישה שאני ממשיכה את דרכם בצורה משוחררת יותר, אבל בנאמנות לארץ ישראל. בכלל, כל דבר שאני עושה אני משתדלת לעשות עד הסוף, וזו תכונה שאני מרגישה שקיבלתי מהם. את ההתמסרות לכלל אמנם לא לקחתי", היא מודה בצניעות, "כי אני אדם פרטי באופי שלי, ובכל זאת אני אסירת תודה שגדלתי קרוב לסבא וסבתא, אחרת הייתי מרגישה בן אדם רגיל ומשעמם. אני מרגישה שזכותי להיות נכדה שלהם, וזו זכות שקיבלתי כמוכן בלי שבחרתי. עד היום הולכות איתי העיניים הטובות של סבא והמבט הנחוש והדבק באמת של סבתא, ואני תמיד גאה לומר שאני נכדה שלהם. אני חושבת שהם עשו מהלך היסטורי שלאט לאט אנחנו מבינים את גודלו".

"כשיש לך הורים שבכל זמן פנוי פותחים ספר קודש", מסכמת עתיה את השיחה המיוחדת, "זו ממש גירסא דינקותא שלא נשכחת ממך. זה כמו פנס שמאיר את הדרך".

לתגובות ולסיפורים שלכם: Binyael@gmail.com

טיול עם הנכדים בקסבה בחברון בשנות השמונים

שנדרש ממנו באותו רגע זה להתעלם מהן. היא סיפרה על הלילה בו ירדו הנשים והילדים במשאית מקרית ארבע לבית הדסה בחברון, והיא העירה את הילדים כדי להצטרף אליה למשאית - למרות שהיו בתוכה גם קולות שהעדיפו לתת להם לישון, וברגעים האלה היא בהחלט נעזרה ברבי נחמן ובעצותיו.

"עם זאת, חשוב לציין", היא מדגישה, "שתמיד כשהיא סיפרה את זה היא הקפידה לומר 'אני לא רבי נחמן, אבל...'. כלומר, היה לה חשוב להפריד ולהדגיש שהיא נעזרה במה שקראה, אבל היא לא חסידת ברסלב כמוכן המקובל. אגב, היא קראה בספרי רבי נחמן הרבה לפני שחסידות ברסלב נעשתה פופולרית כמו שהיא כיום. לי אישית יש ספר של רבי נחמן שהיא נתנה לי במתנה".

לוינגר - הדור הבא

כשאני שואלת אותם, לקראת סיום, על ההרגשה להיות לוינגר, שירה משתפת: "אני מהזן שאוהב לספר שאני לוינגר...", ואלעזר מוסיף: "אני מאד שמח להיות נכד לסבא וסבתא שזכו להיות מחוברים לקדושה, לאמונה ולארץ ישראל, לעשות שליחות גדולה ולקחת חלק גדול בחיבור לארץ הקודש". מוריה, לעומתם, מביאה גם את הצד

עם שלושת הילדים הגדולים בחצר הממשל הצבאי בחברון

קצר ואיכותי

קיצרנו את הלימודים ושמרנו על האיכות

3 תואר ראשון ב-3 שנים בלבד!

יום פתוח
יום ראשון
כ"ז אייר 25.5

תואר ראשון ושני ב-4 שנים

בריכה במפוס
מלגת לימודים
מעונות חנים שנה א'

שילוב מדרשה
ארוחה ב-10 ₪

לפרטים והרשמה:

053-8254356 02-6750724

רח' ברוך דובדבני 36, ירושלים
rishum-jer@michlalah.edu

בהר-בחוקותי

מעיינות
החסידות
אליה חי אופן

יותר שלך מאשר שלי

המחנך הגדול רבי גד'ל אייזנר היה דמות של עובד ה', חסיד מופלא, ובעל חסד ברמ"ח ושס"ה.

בשנים שאחרי השואה האיומה, בה איבד את כל משפחתו הקרובה, התגורר בעיר פריז שבצרפת, וגם שם לא הפסיק ממעשי החסד הרבים שלו יחד עם ידידו רבי איצ'ה לזר.

פעם אחת חיפשו שניהם עבודה מתאימה עבור תלמיד חכם עדין-נפש שהתגורר בשכונתם ולא מצא עיסוק לפרנסתו, ואחרי חיפושים ארוכים הצליחו השניים למצוא עבודת ניקיון באחד מבתי הכנסת שבאזור תמורת שכר נאה. הם הזדרזו לסגור עם הגבאי את המשרה הפנויה בשביל אותו תלמיד חכם, ומשם פנו לבשר לו על העבודה החדשה.

באו שניהם אל המדובר בשמחה גדולה, והציעו לפניו את העבודה החדשה כ...רב שמעביר שיעור בבית הכנסת!

אותו תלמיד חכם נאות בשמחה להצעה הנפלאה, הגבאי שמח גם הוא שהמנקה התנדב מרצונו החופשי להעביר שיעור תורה נוסף על עבודות הניקיון, ורק רבי גד'ל ורבי איצ'ה שהיו מנקים בעצמם את בית הכנסת מדי יום באשמורת הבוקר ידעו את הסוד שהרב מקבל שכר על ניקיון ועובד בפועל בהעברת שיעורי תורה.

באחד הימים, סיפר רבי גד'ל, כמעט שהתגלה ה'תרגיל'. גבאי בית הכנסת ביקש לעשות שינוי בשעות וימי הניקיון ולשם כך פנה אל המנקה-הרב לעדכן אותו במתחדש. "הנס היה", אמר רבי גד'ל, "שהרב לא הבין צרפתית והגבאי לא הבין אידיש, כך שנקראתי לתרגם להם את השיחה וסידרתי את העניינים תוך כדי..."

לתת צדקה זה ללא ספק דבר גדול, אבל לעבוד בשביל מישהו אחר זו כבר מדרגה אחרת לגמרי. וזה מה שהתורה מצווה אותנו במצוות השמיטה.

במשך שש שנים הבעלים מדשן, משקה, גוזם, מרסס ומטפל בכל מה שאפשר - ובשנה השביעית הוא מצווה לשמוט את כל הפירות והתבואה לעוברים ושבים שהוא כלל לא מכיר.

האמת היא שאיננו מצווים לחלק את הפירות לכל אדם שאנו פוגשים, אלא עלינו להשאיר את היכול מבלי לקחתו אל עצמנו. העבודה היא בעיקר מול ה' יתברך בכוח האמונה.

כך מבאר רבי מרדכי יוסף ליינר מאיז'ביצא, בעל 'מי השילוח': "ענין שמיטה ויובל הוא נגד [=במקביל אל] המידות הנזכרות במסכת אבות 'שלי שלך, שלך שלך'". ונתמקד לרגע במצוות השמיטה: "שמיטה היא נגד מידות 'שלי שלך', היינו אף כי הארץ נתן לבני אדם, שיש לאדם קנין בארץ שיוכל להוציא לו ממנה כל הטובות שבעולם... ובשביעית ייתן הארץ לה' יתברך, כי הוא שובת ממלאכה ומעבודת הארץ של רשות על פי רצון ה' וישמור פקודותיו, וזה יקרא 'שלי שלך', היינו שהאדם מקנה לה' יתברך כל קניינו בארץ".

הנחת היסוד שאנו מחזקים בשנת השמיטה היא שהקניינים שלנו שייכים קודם כל לה'. כל מה ש'שלי' הוא באמת 'שליך', של ריבונו של עולם.

ובכל זאת, אין מקרא יוצא מידי פשוטו, וההבנה הזאת נותנת לנו את הכוח להסתכל כך גם ביחס לזולת, כמו שמובא בלוח 'היום יום' של חב"ד: "בימי רבינו הזקן היה שגור בפי החסידים הפתגם: 'התיכת הלחם שיש לי היא שלך כשלי', והיו מקדימים מלת 'שליך' - שלך כשלי".

כי זאת האמת: אם הרכוש הוא יותר של ה' מאשר שלי, בוודאי שגם לזולת יש בו חלק לפחות כמו חלקי.

מלכות שביסוד מדברת עם חסד שבמלכות מחשבות עומק ליום ירושלים

אכן, אם היינו זוכים להיות "תלמידים" טובים של התקופה, ונוקטים במידת הביטול הראויה למי שחולל את הפלא הזה בשישה ימים, היינו גם זוכים להבין אותה לעומקה אל נכון. אז הייתה אמורה להתחיל תקופה חדשה - תקופה שבמרכזה עומד הר הבית, ועומדת השאיפה לבנות את המלכות ואת בית המקדש ולהצמיח את מדינת ישראל להיות יסוד כיסא ה' בעולם, להיות זו שעל כסאה ישב מלך מבית דוד.

הדברים ידועים. התלמיד נהיה מהר מאוד המורה, והתחיל לדבר בנחרצות על שטחים, ועל שלום, ועל להחזיר את הר הבית. כלומר: את החלום, את ההמשך, את הקומה הבאה - מסרו לידי הוואקף, תוך התכחשות עצומה לפלא ולנס ובריחה מהבשורה הגדולה. ומשם ועד היום - הכל תוצאות של הסיבוך הזה.

אלא שדבר אלוקינו יקום לעולם. אין זו הפעם הראשונה שאנחנו עושים דברים והם מצליחים רק בפעם השנייה או השלישית.

יצאנו למסע ארוך, אך נקודת הפתיחה שלו ברורה ויש להתעקש עליה.

מלכות שביסוד מבקשת להעביר את כל מה שפעלה לחסד שבמלכות - ואז להתחיל בתוכה. או במילים אחרות: מדינת ישראל מבקשת להיות יסוד כיסא לשם השם המלא בכל אותיותיו שהוא מלכות בית דוד, ומלך מבית דוד שישב עליה. זו הנקודה של כ"ח באייר, יום פטירת שמואל הנביא, מעמיד המלוכה ומגלה המקדש בישראל.

ריקוד הדגלים שהפך לסמל של היום הזה מבטא את הכמיהה הפנימית הזו. רבבות דגלים מקיפים את הר הבית מכל הכיוונים, מבקשים לשוב ולהכניס את הדגל - שהוא ביטוי ליסוד - לתוך המקום בו הרוח הגדולה אמורה לנוסס. האמירה היא - בית המקדש כשיבנה במהרה, תהיה שם רחבת דגל, ודגל מתנוסס - דגל מלכות שביסוד שמסרה את נפשה עבור חסד שבמלכות.

ציון מתכללת בירושלים. מלכות שביסוד נכללת בחסד שבמלכות. והכל קורה בנקודה האמצעית של כח באייר - הכח העצום והאינסופי המונח בתוככי האור, ירושלים אורו של עולם.

לראות. אני לא רואה כי אני יסוד, ויסוד נמצא בעיקר מתחת לאדמה, בתשתית החומרית, אבל אני מרגיש... מרגיש איזו בחינת מלכות שמתעוררת בי, שחפצה להתרומם מהיסודות ולהגביה עוף - אל נבואה. אל מלכות. אל בית מקדש.

מלכות שביסוד, אם כן, זה הרגע הזה בו היסוד מתחיל להרגיש שכל מה שמילא אותו עד עתה - בניין הארץ, קיבוץ גלויות והצלחות מעשיות כבירות - כל אלו הם חסרים משהו. היסוד מלא עוצמה, אך לאן המגדל הזה פונה? מה יהיה הכיוון שלו? זה הרגע בו המלכות שביסוד מעבירה את השרביט לספירה הבאה - הלא היא חסד שבמלכות, ובמילים פשוטות: כ"ח באייר - יום ירושלים.

אפשר לומר, במילים אחרות, ש'ציון' מעבירה את המקל ל'ירושלים'. 'ציון' בגימטרייה 'יוסף', והיא בנויה על נקודה פשוטה של בניין הארץ החומרית. לעומתה, 'ירושלים' זו כבר יראה ושלמות. זה כבר אירוע חדש, אם כי יש נקודת השקה ביניהן - בין מלכות שביסוד לחסד שבמלכות - המלכות משותפת לשתייהן, אלא שביסוד שמלכות היא משנית, ובחסד שבמלכות היא עיקרית. יש לציין כי המשל של העברת השרביט אינו מדויק, מפני שהיסוד ממשיך בתוך המלכות, ולכן יש לקרוא לזה 'התכללות' - היסוד מבקש להתחיל ולהיבלע במלכות.

ביום ירושלים, מדינת ישראל של תש"ח הגיעה אל שיא המימוש שלה.

החזון הגדול של הקמת בית לאומי לעם היהודי בארץ ישראל הגיע אל מימושו המלא. לא תכנית חלוקה ולא מדינה מצומצמת, אלא ארץ ישראל רובה ככולה בידיו, בגבולות רחבים, בטוחים וגדולים, מה שהביא לתנופת עליה גדולה ובניין הארץ. עד כאן, אמרה התנועה הציונית. אני את שלי עשיתי, בקצת פחות ממאה שנה הבאתי את החלום למימושו המלא, וכעת הגיע תורו של הדבר הבא אותו אני כבר מרגישה - הר הבית.

כן, בנקודת הקצה של היסוד, שם כבר פועמת המלכות, התחולל המעטק הגדול של מעבר והתכללות והגיע תור חסד שבמלכות שהוא כ"ח באייר, היום בו נשמעה הקריאה המהממת:

"תחנות תלמיד כאן תלמיד - הר הבית בידיו..."

ימי ספירת העומר, שאנו כבר לקראת סופם, מהווים מין זרם תת קרקעי שנושא בתוכו את הקוד הגנטי של התקופה כולה. ידוע שתלמידי הגאון מווילנא סימנו שני ימים בספירת העומר שבהם מתנוצץ אור הגאולה: יסוד שבתפארת - ה' באייר, וחסד שבמלכות - כ"ח באייר. ואם כן, יש מקום להתבונן בכ"ח באייר גם דרך הציר הזה של ספירת העומר.

אחד הפסוקים המחלקים את ספירת העומר לשני חלקים, הוא הפסוק במשלי: "אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה: אך תבין יראת ה' ודעת אלהים תמצא".

למעשה מדובר בשני פסוקים, והם רומזים באופן מובהק לספירת העומר, שהרי מופיעה כאן המילה "מטמונים" שהיא נוטריקון ידוע - מ"ט מונים, סופרים מ"ט. והפסוקים האלה עצמם, אם כן, מחלקים את ספירת העומר לשני חלקים: אם - ואז.

אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה - זו העבודה. אז תבין יראת ה' ודעת אלוקים תמצא - זו התוצאה. "אם" - שווה בגימטרייה 41, ו"אז" שווה 8 - סך הכל 49. כך נוצרת כאן חלוקה מעניינת של ספירת העומר לשתי יחידות, ארבעים ואחד ימים מזה ושמונה ימים אחרונים מזה.

החלוקה הזו היא נקודת השקה, מעבר - משהו מעביר משהו למישהו...

מי מעביר מה?

את הסוד הזה מגלות לנו הספירות.

היום הארבעים ואחד הוא סיום שבוע היסוד. ספירת היסוד היא המבטאת המובהקת של משיח בן יוסף. יוסף הוא צדיק יסוד עולם, כי הוא מצליח לייסד את העולם מבחינה מעשית ולממש בו את הערכים השמימיים.

יוסף עוסק בבניית התשתית החומרית - כלכלה, כסף וחקלאות. שבוע היסוד עוסק בבניית היסודות. וככל שהבניין גבוה יותר, כך היסודות צריכים להיות עמוקים יותר. לכן שבוע היסוד מתארך ומתארך, עובר את כל התחנות עד שהוא מגיע אל התחנה האחרונה - מלכות שביסוד, יום הא"ם, וכאן הוא עומד.

עד כאן הגעתי, אומר היסוד. כעת אני צריך להעביר את כל מה שביסודי לאיכות אחרת שתיקח את זה ותמשיך מכאן הלאה, כשאני בתוכה. היא, הקומה הבאה, יש בה כדי לקחת אותי לאופק אחר שאני - היסוד - לא מצליח

ריקה רזאל

עיר שהיא שיר

של תקווה. שיר של חסד. שיר של כוח. ואני מאמינה בכל ליבי: השיר הזה רק ילך ויתחזק. עד שנשמע אותו עולה שוב מהר הבית, עד שנראה את העולם מצטרף להרמוניה אחת, עד ששערי ירושלים ייפתחו – ומנגינתה תחבק את כל העולם. כי ירושלים היא לא רק המקור, היא גם העתיד, ושירתה קוראת לנו לשוב הביתה.

לשמים. זה לא היה רק יפה – זה היה קדוש. המוזיקה הייתה חלק מהעבודה. דרך להגיע אל ה' ולהתקרב אל עצמנו. ירושלים היא עדיין המקום הזה. עיר שבה הכיסופים והשמחה חיים זה לצד זה. עיר שלא רק עומדת – היא שרה. ובתוך כל הכאב שאנחנו מרגישים היום, אני עדיין שומעת את שירתה המדהימה. שיר

אני אוהבת את ירושלים. זו העיר שלי. נולדתי וגדלתי כאן, ועד היום אני גרה בלב ליבה. ירושלים היא לא עיר רגילה. היא המרכז של העולם. המקום שבו בחר ה' לשכון – המקום שבו בחר לבנות את ביתו, ובזכות ה', הוא ייבנה בקרוב.

יש בירושלים משהו שקשה להסביר במילים. מרגישים את זה כשצועדים בסמטאות העתיקות, כשצופים בשקיעה על גגותיה האדומים, ובמיוחד – כששרים עליה. כי ירושלים היא לא רק עיר. היא שיר. היא מסר לעולם.

שמעתי פעם רעיון יפהפה: בעברית, המילה שיר קשורה לשורש של המילה שרשרת. (כמה שאני אוהבת עברית!) שיר, כמו שרשרת, מחבר אותך, מרום אותך, מזיז אותך, לוקח אותך למסע.

שיר אמיתי מחבר בין דברים – רגשות, אנשים, רגעים בזמן. וזה בדיוק מה שירושלים עושה. היא מחברת. היא אוחדת את העם היהודי כמו חוליות בלחץ קדוש.

זהו פירוש הפסוק בתהילים: "ירושלים הבנויה כעיר שחוכרה לה יחדיו". המדרש מלמד שזה לא רק חיבור פיזי, אלא גם רוחני. ירושלים מחברת לבבות. היא ה"שרשרת" שבמרכז השירה של כולנו.

בימים אלה, יותר מתמיד, מרגישים כמה מוזיקה מאחדת. אני רואה את זה באופן מוחשי במפגשי ההלל המוזיקליים שאני מובילה בירושלים בבית הכנסת ישורון בכל ראש חודש לנשים – מאות מצטרפות לתפילה ולשירה, קולות עולים יחד. נשים מכל הרקעים. סיפורים שונים, לב אחד.

באותם רגעים קורה משהו קדוש. המוזיקה ממיסה מחסומים. היא מזכירה לנו מי אנחנו: עם אחד, נשמה אחת.

ממש כמו התורה. חז"ל קוראים לתורה שירה – כי היא לא רק חכמה, היא כוח חי שמקשר דורות. היא מאחדת משפחות סביב שולחן שבת. מאחדת קהילות. מחברת בין יהודים בכל קצוות העולם ובכל זמן. ויום אחד, בעזרת ה', היא תאחד את כל העולם.

ובמרכז כל החלום הזה – עומדת ירושלים. מאז ימי בית המקדש, ירושלים הייתה מקור לשירה הקדושה. הלויים שרו מדי יום על מדרגות המקדש, נשאו תפילות

חשמל הקרו

עושים לכם מחיר

אפיקוס

התמונה להמחשה בלבד.

בלעדי בחשמל הקרו!

מאחורי כל עוגה מושלמת סאוטר 770

העוגה המושלמת שלך לחג מתחילה בתנור איכותי ומקצועי לאפיה אחידה ומדויקת

Sauter 770

תנור הלכתי כשר הפרדה בין בשר וחלב

תוצרת אירופה

חסכוני דירוג אנרגטי A

שתי שכבות זכוכית

מכסה מותאם לפלסת שבת

טורבו עם אפטרות ביטול

מוקד הזמנות ארצי: *2757
WWW.KERENBY.CO.IL

מבית קרו בני ישיבת	מדיעין עילית רבי טרפון 25	נתיבות יוסף סמלון 10 (קרית טייב)	חיפה ברכת משה 29	אשדוד הרקנוס 5	בית שמש נחל יצנים 8 (מתחת יש חסד)	ביתר עילית החוזה מלובלין 35	ירושלים מלכי ישראל 53 נאלה, חטיה במנקום	סניף ראשי ב"ב רבי עקיבא 29
--------------------	---------------------------	----------------------------------	------------------	----------------	-----------------------------------	-----------------------------	---	----------------------------

סליחה, אם לשנוא – אז עד הסוף! איך אפשר לשנוא ולאהוב ביחד?! < המ"פ השתולל והפך את הכיסאות, ואני לא שכחתי את המסר הנוקב < אדוני, אתה מוכן לזוז קצת? תעשה מקום לנשמה

שהם עברו ביום הזה. כדי להגיע למצב של "ויבאו מדבר סיני... ויחן שם ישראל כנגד ההר", "כאיש אחד בלב אחד", היה נדרש שקודם לכן יתקיים בהם "ויסעו מרפידים". ובכן, לעבור ממצב של "רפידים" עם כל המאפיינים שלו, היישר לעמידה מול הר סיני – זו הייתה קפיצת מדרגה נפשית-רוחנית, ולכן משה חיכה עד שיירגעו, ורק למחרת התחיל להכין אותם למעמד מתן תורה.

אז מה באמת טמון במילים "ויסעו מרפידים"? "רפידים" מבטא שני פרטים שצריך לנסוע ולהתרחק מהם כדי לקבל תורה:

דבר ראשון – "רפידים" מלשון רפיון ידיים, כדברי חז"ל. וכאן אנחנו חוזרים למסר של מדתי מהמ"פ: אפשר לעשות את השמירה הנדרשת, אבל אנחנו לא דרוכים באמת. וכך גם בעבודת ה': אנחנו יכולים ללמוד תורה, אבל אולי אנחנו לא מחזיקים מהתורה באמת. זה בוודאי דבר מאוד יפה, אבל זה לא באמת... וזה העניין שצריך לנסוע ממנו, כי אי אפשר ללמוד תורה ברפיון ידיים.

בספר 'חובת התלמידים' מסביר הרבי מפיאסצנה שיש שתי רמות – "מתעצל" ו"מתרפה". זה לא אותו דבר. מתעצל זה העצלן המוכר, כזה שחולה במחלה הידועה הנפוצה בעיקר בכיתות י"ב בכל הארץ... מחלת העצלות. "וירא מנוחה כי טוב" – באופן המעוות שלה. "ופרעה חולם... ויישן ויחלום שנית...". אבל יש דבר אחר – "מתרפה". הוא כן לומד תורה, אבל ברפיון. הוא לא כסוס קרב, כגיבור מוכן למלחמה. הוא ב'שאנטי', והשאנטי הזה מקעקע את כל ההתייחסות לגדלות של התורה. יש עוד הרבה צורות ומצבים שבהם אנחנו מתרפים: למשל, יש מי שמתרפה בתפילה, הוא מחפש כל מיני דרכים להיפטר מתחנון, או

לחיים לחיים. אנחנו רוצים לדבר על הגישה הנכונה לקבלת התורה, ועל הדרך להתמודד עם המונעים המרכזיים לקשר עם התורה.

פעם הייתי במילואים במורג, בגוש קטיף, יחד עם עוד הרבה חבריה מילואימניקים. ישבנו במוצב שהגן על היישוב והיה מוקף בסוללת עפר גדולה. אחד החברים חשב לעצמו: יש לנו חודש שלם להיות כאן, מה נעשה בזמן הזה?! מה הוא עשה? גרר כיסאות וערך אותם בשורות, הביא מסך גדול, הכין פופקורן במטבח, והחליט שבזמן הפנוי רואים סרטים! יהיה כיף, ממש כמו קולנוע. כמובן, החברה מאוד פרגנו לו ונהנו מהיזומה המרעננת.

פתאום, באמצע ההכנות, הגיע המ"פ והתחיל ממש להשתולל. הוא בעט בכיסאות, העיף את המסך וממש יצא מכליו. החברה שאלו אותו: מה עשינו? רצינו את זה רק לזמן בין השמירות! מה נעשה כאן כל הזמן? אנחנו בסך הכל רוצים לחיות טוב!

הוא ענה להם במשפט מאוד חשוב: ככה אי אפשר להילחם. מי שיוצא לדבר גדול, לא יכול לקחת איתו פופקורן וסרטים.

בא' בסיון עם ישראל הגיע למדבר סיני, והגמרא אומרת שבאותו יום משה רבינו לא אמר שום דבר לעם ישראל כהכנה למתן תורה "משום חולשא דאורחא" – בגלל המאמץ של הדרך.

לכאורה זה מוזר: הרי המאמץ לא באמת היה מאמץ, כי לפי החשבון הם הגיעו למדבר סיני ביום ראשון, אחרי שבת מנוחה, אז מה כל כך קשה בהליכה של כמה שעות בליווי ענני הכבוד שמיישרים את הדרך ומצלים מפני השמש?

בחסידות מסבירים שבאמת ה"חולשא דאורחא" לא הייתה בגלל הליכה ומאמץ פיזי, אלא זו הייתה חולשה בגלל המהלך הנפשי הכביר

שהוא מחכה מתי הוא כבר יגיע ל'עלינו לשבח'... וכן על זה הדרך.

הדבר השני שעליו בעיקר אנחנו רוצים להתוודע כהכנה לחג, זה לנסוע מ"רפידים" במובן של הפירושים בינינו. בזה צריך להיות עיקר המאמץ שלנו. אנחנו צריכים להבין שהתורה היא של כלל ישראל. וכדי להגיע למצב של "כאיש אחד בלב אחד" - אחדות שבאה מצד הנשמות המשותפות, בה-בשעה שאצלנו עיקר החוויה הוא הגוף, נדרשת עבודה מאוד גדולה.

בעל התניא מביא בפרק ל"ב את הדברים שאומר הלל בסיפור המפורסם, שכל התורה כולה היא פירוש למצות "ואהבת לרעך כמוך" - "דעלך סני לחברך לא תעביר". זו כל התורה כולה "ואיך פירושה הוא". באמת? כל הגמרא וכל הפירושים של הרי"ף, הרא"ש והר"ן, הראשונים והאחרונים - הכל זה פירוש של "ואהבת לרעך כמוך"? איך זה יכול להיות?!

כדי להבין את התשובה של בעל התניא צריך לחזור ולחשוב עליה שוב ושוב, עד שהדברים חודרים ומתיישבים במוח ובלב. כל הפירושים והמחלוקות נוצרים מצד הגופים הנפרדים שלנו, כי עצם המציאות של גוף פירושה ישות עצמאית. מזה נובע שאדם מרגיש פגוע, ומזה נובע הרצון לכבוד, וכך גם שאר התאוות. לדוגמה: למה זה לא מקובל שהמורה יקריא בכיתה את הציגונים של כל התלמידים בקול לעיני כולם? כי כל אחד מהצדיקים של הכיתה "נכווה מחופתו שק חברו"... זה מצד הישות, לא מצד הקדושה. מאיך גיטא, מצד הנשמות שלנו, כולנו כמו גוף אחד שלם. נכון, בגוף יש ראש ויש אצבע, אבל אף אחד לא ישמע מישהו שיגיד שכשיש זיהום באצבע זה לא נוגע לשאר הגוף... ברור שגם הראש קשור לאצבע, ובלעדי שניהם הגוף לא שלם. כמוכן, עיקר החיות באה מהראש והלב, ולכן אלה האברים הכי קריטיים לקיום האדם, אבל כעיקרון כל האברים משלימים לגוף אחד.

אדם צריך להבין ולחיות את הנקודה שהוא נמצא בתוך מפעל תעשייה גדול של הקב"ה. "נתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים", ולכן הוא נתן לנו - לכולנו - תורה ומצוות. הוא צמצם את עצמו לתוך התורה כדי שאנחנו נוכל להביא אותו עצמו לעולם הזה, על ידי שנמלא את הוראות התורה - "תורה" מלשון "הוראה", והכי חשוב - שנעשה את זה ביחד. הרב זצ"ל דיבר על הנקודה הזו כל הזמן. אפילו כשאדם חולה, הגמרא אומרת שצריך לחבר את החולי שלו לכלל ישראל, ולכן אנחנו מברכים אותו ואומרים "בתוך שאר חולי ישראל". למה? כי שאדם חולה, הוא אמנם יכול להגיד אמירה סתמית: "כואב לי"; אבל אם הוא מבין שכל מה שיש לו זה רק בהיותו חלק מהמפעל האלוקי של ה' דרך כלל ישראל, הוא יכול לבקש: "יבוננו של עולם, המכונה מקולקלת! אבא, אם אני לא בריא, יש פגם במציאות של כלל ישראל! אם הטרקטור שלי לא עובד, זה דופק את כל הפרויקט".

ליד הבית שלי עקרו עכשיו את כל המדרכות, העירייה רוצים לחדש את הרחוב. יש שם כמה אבני שפה שהפועלים לא יכולים להרים בכוחות עצמם, ולכן בלי הבאגר הקטן שירים את המדרגות האלה העבודה לא יכולה להמשיך. אפילו אם החלק של הבאגר הוא זעיר ביחס לחלקם של העובדים המיומנים

שעובדים הרבה שעות כמו ידיהם, עדיין אי אפשר בלעדיו. לחיות את ההבנה הזו - זה לנסוע מרפידים, מהפירושים. כשבני ישראל הגיעו למדבר סיני, הם הבינו שהזכות שלהם לקבל את התורה היא בגלל שכל אחד מהם הוא חלק מכלל ישראל. מצד הנשמות אנחנו אחד - ורק מהצד הזה קיבלנו את התורה.

עכשיו תראו מה זה: כשאנחנו מתחברים ליסוד הזה ומפנימים אותו, אנחנו מגיעים למצב שלכל אחד אכפת מהחבר שלו כמו שאכפת לו מעצמו, כי אי אפשר בלעדיו - הוא צריך להשלים את התפקיד של עם ישראל כולו! לכן כל אחד אומר לפני קיום כל מצווה "בשם כל ישראל": יכול להיות שהעבודה שלי קטנה ופשוטה, אבל היא חלק ממה שכלל ישראל צריך להשלים בעולם.

את הנקודה הזו עם ישראל הבין בא' בסיוון. ובכן, אם שאלנו למה "ואהבת לרעך כמוך" זה כל התורה כולה,

לב שמחפש אמת

בפור של חיכוש ורצון כאמת ומשאלה מהן הקטבה
 ארצון המשלוח אפליקציה לואם פנימי של קופס.

תפתח בשנה הבאה תכנית ייחודית
 לבנות כיתות י"א-י"ב המחפשות לשלב לימודים
 לקראת בגרות, ולימוד במדרשה.

חברת איכות
 שירות יח

מקום אהוד ובנין
 לאם אלונג

אמנה גרוע
 משלוח ומשאלה

אמנה גרוע
 משלוח

אמנה גרוע
 משלוח

התכנית תתקיים באולפנת קומי אורי,
 שמואל הנגיד 8 פתח תקווה, במתחם עם טבע ומרחבים

בואי לגדול!

לפרטים ומחשבה (SMS) או (0587451949) - חמשה יום: 0585302932

הודיה - 0587451949

התשובה ברורה: **כי כל התורה והמצוות באות ללמד אותנו להגביר ולהעלות את הנפש על הגוף, את הרוח על הגשם, את הצורה על החומר - שנצא מעצמנו ומהישות שלנו, ונפנה מקום לקב"ה ולזולת להיכנס.** והביטוי הכי מובהק לזה הוא במצות אהבת ישראל: כשאדם מבין את העניין הזה, שהגוף שלו הוא בעל ישות, גאווה ותאוות, ומאידך הוא מגביר את הצד הרוחני שבו, דהיינו שהוא אומר: אני רוצה להיות שייך לצד הנשמתי שלי, ומצד הנשמות אין שום פירוד ויש מגמה אלוקית שאנחנו צריכים לבצע ביחד, אז גם אם הוא פוגש אדם רשע - הוא אמנם צריך לשנוא את הרע שבו, אבל במקביל הוא אוהב את הטוב שבו, את ה"חלק אלוקה ממעל" שבו. וזו כל התורה כולה - שהצד הנשמתי, שמצדו הכל אחד, יהיה העיקר אצל היהודי.

האמת היא שהרבה שנים היה לי קשה עם הנקודה הזאת. איך ייתכן לאחוז בשני הקצוות במקביל - לאהוב את הטוב ולשנוא את הרע ביחד? **הרי כשאתה מצוה לשנוא, אתה רוצה לשנוא לגמרי. קשה לשנוא לחצאין...**

התשובה היא, שכל שאלה יש יותר בהירות בכך שהעיקר בחייו הוא החלק האלוקי ומצד הנשמות אנחנו אחד, אז היחס כלפי הזולת הולך ונהיה כמו - למשל - היחס אל הילד שלו. הרי גם כשאדם כועס על הילד שלו הוא אוהב אותו. זו אהבה עצמית, ובכל רגע הוא חלק ממנו. אם כן, אומר בעל התניא, **מצד האמת אין שום הבדל בין אהבת בןך לאהבת כל יהודי באשר הוא.** מצד אחדות הנשמות, כשיהודי אוהב את רעהו זה כמו שהוא אוהב את עצמו ממש. אף פעם לא ראיתי מישהו ששונא את האצבעות שלו או את הגב שלו... זה שלי! זה חלק ממני! **אם יספרו לי שבקרית שמונה יש מישהו שפורץ לבתים ומבצע גניבות, אני אולי אשוב: רגע, הוא פרץ לבית שלי? לא. אז מה אכפת לי?...** אבל אם הפורץ היה הבן שלי - זה ודאי היה מפריע לי! ובכן, זו הדרישה של הלל הזקן, כפי שמלמד בעל התניא, שכך נרגיש כלפי כל יהודי. אני רוצה שכל יהודי יתפקד טוב, ולכן כואב לי ומפריע לי אם יש איזשהו יהודי שלא מתפקד כראוי וגורם נזק לעצמו ולכלל כולו.

נכון, אולי זה לא קל להגיע לתחושה כזו, אבל זו האמת. וככל שאדם עוסק יותר בתורה ומצוות ומחנך את עצמו לאורן, במובן הזה שהוא מפנה יותר את המקום האישי שלו ומרחיב יותר ויותר את המקום של האלוקות בנפשו שלו, כך במקביל הוא גם יותר ויותר מרגיש את האמת שאנחנו - כלל ישראל - גוף אחד. ואם כך, מצוות "ואהבת לרעך כמוך" שמבטאת את היציאה מהתודעה הגופנית לתודעה נשמתית-אחידותית, היא אכן כל התורה.

ככל שאתה יותר מתבונן בזה, אז **כשאתה הולך ברחוב ורואה יהודי מעשן סיגריה בשבת ח"ו או נוסע ברכב, קודם כל זה נוגע אליך. זה כואב לך, כי אתה מבין שכל זה שיש לך עצמך חלק בתורה זה בגלל שסך כל נשמות ישראל קיבלו תורה, ומצד הנשמה אתה והיהודי הזה מחוברים לחלוטין.** ולכן מצד הרע שבו הוא כרגע מפריע מאוד לתפקיד של כלל ישראל ואתה מצווה להוכיח אותו במידת האפשר בדרכי נועם, ולהעמיד אותו על האמת שכל עבירה מחוללת נזק רוחני רב לו ולכלל ישראל, אבל במקביל **מצד האהבה שלך אליו והרחמים על נשמתו האומללה, אתה לא תגיע למקומות של שנאה מחוללת וכוללנית שתכסה על האהבה אליו.** להפך, אתה דואג לו כמו שאתה חס על עצמך.

נסכם אם כן שכאשר אנחנו ניגשים ללימוד התורה אנחנו צריכים לקחת איתנו כמה דברים: ראשית, לא לבוא בגישה של רפיון, ככה-ככה, אלא להיות מוכנים להתמסר לתורה לחלוטין. שנית, להבין שכאשר אנחנו מקבלים תורה - "אותי אתם לוקחים". **דרך לימוד התורה אנחנו מתחברים עם נתן התורה, וכדי לעשות את זה בצורה הנכונה אנחנו צריכים להגביר את הצד הנשמתי והאלוקי שלנו.** ומכך מגיעה הנקודה השלישית - ה' לא נתן את התורה ליחידים, אלא דווקא לכלל ישראל המאוחדים מצד נשמותיהם, כדי שבעבודתם, יביאו אותו לעולם ויבנו לו במשותף דירה בעולם הזה, כשלכל אחד יש תפקיד משלו כחלק מהמגמה הכללית. ואם כך, כל מה שקורה עם זולתי - נוגע לי.

לכן התורה ניתנה במקום נמוך, לומר שרק מי שמבטל את עצמו יכול לקבל אותה. היא גם נמשלה למים, כמו המים שיורדים ממקום גבוה למקום נמוך. ולכן אומרים חז"ל שדברי תורה לא נמצאים אלא "במי שמשחיר עליהן פניו כעורב", דהיינו שהוא יודע להיות אכזרי לעתים כלפי הישות שלו, כשהדבר מתבקש.

ככל שאדם יותר רחוק מהגוף - לא במובן שהוא פוגע בו ומתנתק ממנו חלילה, אלא שהוא עובד על עניין הביטול לקב"ה וכך הגוף הולך ומתעדר ומתרומם יחד איתו - **הוא יותר ויותר שייך לתורה האלוקית והיא הולכת ונחקקת בו.** כך מסבירים בחסידות את הפסוק "אם בחוקתי תלכו": יש כתב שאפשר לכתוב בדיו ואחר כך הוא נמחק בסכין או מחק, אבל כשחוקקים באבן - הכתב והאבן נעשים לאחד. כך התורה צריכה להיות טבועה בנו - **לא בהדבקה של סלוטיפ שמתישו ייפול, אלא אנחנו והתורה אחת,** או במילים אחרות: "ישראל אורייתא וקודשא בריך הוא - כולא חד". לחיים לחיים.

הילד שבפנים מחכה שתפגשי אותו

כטל כבר לא יכלה לשאת את השתיקות של דניאל, היא לא ידעה שהיא נלחמת בפחד עתיק שאפילו הוא עצמו שחך

כשאנחנו בוחרים לגעת בפצע עם המון אמונה, משהו אחר מתרחש. הרפיון לא רק מחדש, בונה ומעמיק את הקשר הווגי, אלא הוא מחזיר את האדם לעצמו. "אז מה? את רוצה להגיד לי שכל זה היה בגלל אבא שלי?" שאלה טל. "לא. זה היה בגלל שהוא לא ידע כמה הוא רצוי." כמה הוא ראוי לאהבה - אפילו כשהוא שותק ככה ונראה מנותק. גם את, גם את היית צריכה לדעת את זה על עצמך." הטוויסט האמיתי כאן הוא לא בסיפור של טל ודניאל, הוא באמונה שהנשמה שלך שלמה, למרות הכאב. שאפשר לבחור גם אחרי שנשברת לרסיסים. כל הפרטים שוננו למען שמירת הפרטיות

מדניאל של היום?" שאלתי. "שזה לא בגללי, שאני הייתי ילד טוב", פרץ דניאל בבכי. "מה דניאל של היום היה אומר לדניאל בן העשר?" שאלתי. "אני איתך, אני לא עוזב אותך. אתה לא לבד", ענה. "במפגש הזה בין דניאל בן העשר לדניאל של היום, ידעתי שדניאל מגיע לנקודה של בחירה, שהוא מתחיל להפסיק לברוח. עם טל עבדתי על משהו אחר, עבדתי איתה על הכאב שלה שהפך לדרישה תובענית על מנת לקבל הכרה; על החלום של זוגיות שיש בה שותפות אמיתית ולא רק הישרדות. אחרי מספר פגישות, דניאל נכנס עם מעטפה ונתן אותה לטל. בתוך המעטפה הייתה תמונה שלו כילד בגיל עשר על חוף הים. הוא כתב על המעטפה: "אני מזמין אותך לפגוש את הילד הזה, לא כדי לרחם עליו אלא כדי להכיר אותו. וללמוד לאהוב אותי גם שם. אני לא בורח יותר". טל התחילה לבכות. שתקה ופשוט חיבקה אותו חזק. הטראומה שהם חולקים לא נעלמה, אבל היא הפכה להיות חלק מהסיפור המשותף, ולא האויב.

שם שכאב". אז הזמנתי את דניאל אליי לפגישה פרטית. "דניאל, אני רואה שיש לך יכולת מאוד עוצמתית לשמור על עצמך וזה מרשים, אבל גם מאוד כואב. אולי תספר לי ממה אתה כל כך שומר על עצמך?" שאלתי את דניאל. הוא שתק ולחש בקול שבור: "אני לא סומך על קשרים, על אף אחת, לא מצליח לסמוך...". ענה. "מה גרם לך להחליט את זה?" שאלתי. "כשהייתי בן עשר ואבא שלי פשוט עזב את הבית, הייתי בטוח שזה באשמתי. מאז, כל פעם שמישהו מתקרב יותר מדי, אני מקדים אותו ובורח לפני שהוא מגיע אליי". התמונה החלה להתבהר. כל הניכור והשתיקות, הכל היה חלק מאותו מנגנון עתיק של הישרדות. דניאל לא שתק מתוך זלזול, אלא הוא פשוט נעל את עצמו על מנת לא להישרב שוב. הטראומה יוצרת סיפור שקרי על המציאות: שאתה חסר ערך, לבד וחסר שליטה. הרפיון מתחיל כשמתחברים שוב לאמת האלוקית - שאתה רצוי, נבחר, חלק מסיפור גדול יותר. "תעצום עיניים דניאל. אתה עכשיו דניאל בן העשר, עומד מול הדלת הסגורה. מה אתה מבקש לשמוע

על ספת הטיפולים עם חנה דיין

? ראיתי דברים ממש לא טובים באינטרנט, איך אפשר למחוק אותם מהראש?

הדבר החשוב ביותר הוא קודם כול למנוע את האפשרות להגיע שוב לדברים הלא טובים. החסידים אמרו שאת החושך לא מגרשים במקל, כי עצם ההתעסקות במחיקה מזכירה את מה שמנסים למחוק. הכלל הוא: מעט אור דוחה הרבה מן החושך. וגם אם החושך עדיין מטריד מדי פעם, כל התגברות ממרקת ומטהרת. העיסוק בגילוי אלוקות דרך לימוד תורה, דבקות במצוות ועשיית חסד מחזק את האור, והחושך מרפה מאליו. הקב"ה מזכה לעתים במירוק ארוך ובניסיונות, לא כדי להכשיל אלא כדי לוודא שבחרנו לא רק ללכת בדרך האור, אלא גם להיאבק למענו. כל זאת יחד עם תפילות מעומק הלב שהקב"ה יזכנו לערכות תורתו ולייחד לבכנו לאהבתו ויראתו.

? מה יהודי בעל ייסורים צריך לענות לשאלה "מה שלומך"?

כשאדם מקבל בשורה רעה, ההלכה מלמדת שעליו לברך את השם: "ברוך דיין האמת". הוא לא מסתיר את הכאב, אך המעלה העליונה של יהודי היא יכולתו לראות גם בשעת ייסורים את טוב ה', ועל צדיקים כאלה נאמר "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו". עם זאת, שאלת השיתוף תלויה במצב. כשהמספר חושש שהמידע יכביד מאוד על השומע, לעתים נכון לא לומר. כשהאדם עצמו זקוק למרחב אישי להתמודד, לעתים עדיף שלא ישתף. כשהשיתוף מגביר את הקושי, פעמים שההתמקדות בטוב שה' כן משפיע עליו תהיה העצה הטובה יותר. לכן מצאנו ברבותינו גישות שונות, יש שהסתירו ייסורים ויש שגילו בלב פתוח. האינטואיציה הישירה מנווטת בין החלקים השונים, ובלבד שיכוון ליבו לשמיים. בעזרת ה', ישלח לך הקב"ה ישועה מכל הייסורים.

? מה התפקיד של משפחה בעבודת ה'?

למשפחה יש תפקיד יסודי בעבודת ה', שכן היא הבסיס שעליו בנוים את כל החיים הרוחניים. ראשית, בנישואין יש קדושה מיוחדת. "איש ואשה זכו - שכינה ביניהם", ובהבאת ילדים יש שותפות עם הקב"ה, כמאמר חז"ל "שלושה שותפים באדם - אביו, אימו והקב"ה". שנית, המשפחה היא מקום לפתח מידות טובות. בבית לומדים לתת, להקשיב ולצאת מהאנוכיות, שהם יסודות עבודת ה'. ושלישית, הטוב שאדם עושה במשפחתו הוא קודם לכול, כפי שלמדנו במצוות צדקה שבני ביתו קודמים. ובפנימיות יש לומר, שכל הנתינות וההטבות שאדם עושה בעולם נובעות מהטוב שהוא משפיע בביתו.

קרוב אליך

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il
לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך • לפרסום: 052-4061065

מחזקים את ידי חיילי צה"ל וממשלת ישראל במלחמת חורמה למיגור האויב

חוגגים שבת ושבועות

במאהל ההתיישבות בעזה

שישי-שני ג'-ו' בסיוון
חורשת סעד יער ורמולן

במהלך חג הסוכות יתקיימו עיסורי תורה אמבזרים נוסר ואיריס

מאת: יעל שפירא

לפרטים והרשמה 3051 *